

Yeni bir gün halklara ve insanlığa karşı ölümler doğar ise, orada bir gelecek yok demektir. Yeni bir gün halklar ve insanlık için umut ve zaferle doğar ise orada geri döndürülemez bir gelecek var demektir!

ZİNDANLARI YIKACAK HALK İKTİDARINI KURACAĞIZ!

19 **Saat**
ARALIK **19⁰⁰**
CUMA **TAKSİM MEYDANI**

MÜCADELE BİRLİĞİ

19 Aralık 2000'de faşizmin gerçekleştirdiği katliam, onun geleceksizliğini ve insanlık düşmanı halini göstermekten başka bir şey yapmadı!

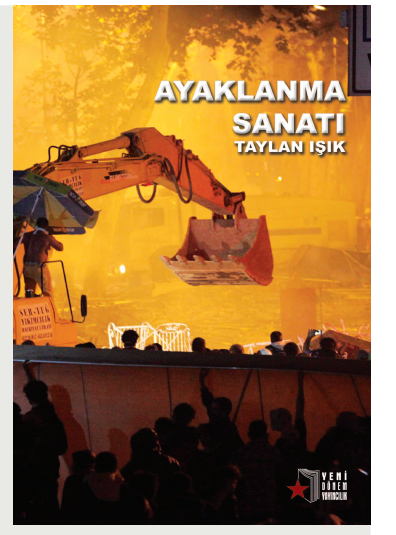
Devrimci tutsakların olanaksızlıklar içinde 4 gün süren savaşını ne olursa olsun insanlığın diz çökmeyeceğini, mücadeleyi sonuna kadar sürdüreceğini gösterdi.

Bizler 19 Aralık'ta en iyilerimizi aramızdan alan faşizmi asla affetmeyecek ve onu yeneceğiz! Çünkü halklar devrime ve özgürlüğe yürürken esas tutsaklığın teslimiyet olduğunu ve böyle bir şeyin gerçekleşmeyeceğini gösterdi.

İşçiler, Emekçiler, Gençler!

Artık bir karar vermek zorundayız! Ya dünyamız karanlıklar içinde yok olup gidecek, ya da devrimci tutsakların canları pahasına yarattıkları değerlerin izinden yürüyecek ve özgürlüğe yani devrime yürüyeceğiz! 6-7 Ekim ayaklanması, Gezi ayaklanması bir eşiğin önünde olduğumuzu gösteriyor!

Biz devrimi gerçekleştirmek için, iktidara yürümekten korkmuyoruz! Sizi bu baskı ve sömürü düzeninden sonuna kadar kurtulmak için mücadeleye çağırıyoruz. Yumruklarımız ve sloganlarımız sokakta birleşsin, tıpkı ayaklanma günlerinde olduğu gibi;

Ayaklanma Sanatı

Kitabımız Çıktı

Kitapevlerinden ve yayınevimizden isteyebilirsiniz.

www.mucadelebirliigi.com
facebook.com/mbirliigi
mucadelebirliigi@gmail.com
Sofular Cad. No: 8/3
Fatih - İSTANBUL
0 (212) 533 32 57

MÜCADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK

10-24 Aralık 2014 / S 273 / 1 TL

EYLEM UMUDUN ANASIDIR

Bu yıkım ve karanlık içinde kavgaya atılan insanlığın umudu büyüyor. Eylem, umudu diri tutuyor, büyütüyor. Amerika'dan Yunanistan'a, Kobane'den Brüksel'e, Yüksekova'dan İstanbul'a, Latin Amerika'dan Asya'ya... her yerde eylem umudun anası olmaya devam ediyor. Bu köhnemiş dünyanın kabuğu parça parça oluyor. İnsanlık yepyeni bir dünyaya uyanıyor!

Şiddetli sarsıntılar dört bir yanda. Dünya hiç bu kadar köklü ve keskin bölünmemişti. İnsanın ve doğanın varlık-yokluk savaşı hiç bu kadar bıçak sırtı duruma gelmemişti.

Savaş ve yıkım, kan ve gözyaşı, baskı ve zulüm, işkence ve hapis... Yolsuzluk, çürümeye, yozlaşma... Talan edilen doğa, köle pazarına sürülen insanlar... Irkçılık, din-mezhep kavgaları, cinsiyetçi ayrımlar... Aşağılanma, yaşamdan kovulma... Bir avuç azınlığın şatafatlı yaşamları için cehenneme çevrilen yeryüzü... Her yerde karanlık, vahşet ve hayatın düşmanlarının uğursuz gölgesi! Kapkara bir dünya, karamsar bir dünya!

Sokaklara akan öfkeli insanlar, yaşamlarını ve yaşamı savunmak için ileri atılanlar... Eylemden eyleme koşturanlar, direniş çadırlarında hayata tutunanlar... Yüreklilerindeki öfkeyi, bilinçlerindeki değişim isteği ve iradesini ayaklanmaya çevirip meydanlara akanlar... Polis şiddetine, işkenceye, "resmi cinayetlere" karşı "Nefes alamıyoruz", "Sokağa çık, hayatı durdur!" diyenler... Kadın cinayetlerine karşı "Harekete geç, isyan et" diyenler... Fabrika önlerinde grev/direniş çadırları kuranlar... Suyun, ağacın, ormanın, toprağın satılmasına/talan edilmesine karşı yollara barikat kuranlar... Ölümün insanlarına karşı yaşama duydukları bağlılığı eylem ateşiyle diri tutan "hayatın ve aşkın insanları"...

"Özgürlük Tutkusu Tüm Hücrelerden Güçlüdür"

Romanos'un hastaneye kaldırdığı 28 Kasım'dan beri tüm ülkede eylemler, işgaller ve çatışmalar katlanarak devam ediyor. Günlük eylemlerin yapıldığı Atina dışındaki başlıca şehirler şunlar: Selanik, Patra, Yannena, Iraklio(Girit), Midilli, Agrinio, Liksirgi, Trikala, Larisa, Kerkira, Volos, Agrinio, Retimno(Girit), Navpilio, Hanya(Girit).

Şu anda Atina'da Sendikalar Konfederasyonunun binası, Atina Politeknik Üniversitesi, Selanik Aristoteles Üniversitesi, Larisa Tıp Fakültesi işgal altında. Her

gün tüm ülkede onlarca yerel tv kanalı, belediye binaları işgal ediliyor. Romanos'un tutulduğu hastanenin bahçesinde dayanışma gösterileri hiç bitmiyor. Anarşistlerin bölgesi olarak da bilinen Atina'nın Exerhia semtinde barikatlar sürekli yenileniyor ve gencecik bir insanın bedeninde somutlanan devrim giderek her yere yayılıyor. Bu aralar başta Atina olmak üzere Yunanistan'ın tüm şehirlerinin sokaklarında durmaksızın şu slogan yankılanıyor: "Özgürlük Tutkusu Tüm Hücrelerden Güçlüdür"

6

ASLA TESLİM OLMAYACAĞIZ

14 yıl geçti üzerinden... 19 Aralık 2000... Zindan katliamları, devletin deyimiyle "Hayata Dönüş Operasyonu" Evet, tam 14 yıl geçti üzerinden... Faşist devlet, 14 yıl önce 20 cezaevinde eşzamanlı operasyon düzenleyerek 28 devrimci tutsağı katletti, yüzlercesini de yaraladı veya sakatladı. Operasyonun sonucunda binlerce devrimci tutsak F tipi hücrelere konuldu. "Burada yaşamaz, ölünür" diyen tutsaklar, 6 yıl boyunca sürecektir ve 122 kişinin ölümsüzleşeceği, yüzlercesinin de sakatlanacağı Ölüm Orucu eylemine başladılar.

10

Emeğin Türküleri Almanya'da

VERİN EM ŞAHİVA VEJİNÉ PİROZ BIKIN (MANHEİM) Sengal ve Kohane ile Dayanışma Konseri

Sanatçılar
Ozan Diyar
Emeğe Ezgi
Deniz Deman
Peywan Arjin
Grup Renk
Koma Heval
Koma Hezex

14 Aralık Pazar
Saat 14.00

NGK Lu-Ma
(Kurd Toplum Merkezi)

>>Editör...

PANİK HALİN GÖZÜ DÖNMÜŞLÜĞÜ

"Kobane (kendisi Ayn El Arap diyor) bugün-yarın düştü düşecek" sözleriyle sadece umut ve beklentilerini değil ama beklentilerle birlikte devletin planlarını da ortaya koyan Erdoğan, yani faşist devletin başı, bu sözlerinden sonra büyük hayal kırıklığı yaşamış olmalı: Kobane ne düştü ne de düşeceği var.

Başka büyük hayal kırıklıkları da var. İki yıl önce, ki bir devlet planlaması ya da tahmini için az süre değil, aynı adam, "Şam'da Emevi Camii'nde namaz kılama" hayallerini işa etmişti. Aradan geçen iki yılda, kendileri Şam'ın Emevi Camii'nde namaz kılamadılar ama Papa, Sultanahmet Camii'nde, yani İstanbul'un kalbinde dua etti.

3

Sonuçları Karşılacak Bir Devrimcilik

C.Dağlı

2

Kendi İç Savaşımızı Kazanmak

Ali Varol Günal

4

Tarımda Tam İlhak

Özgür Güven

5

Yeni Neslin Eylemle İmtihani

Umut Güneş

7

Devrim Dalgası ABD ve Avrupa'da

Umut Çakır

10

Sonuçları Karşılıyacak Bir Devrimcilik Sergilemek

C. Dağlı

Başyazı

Gerçek devrimcilik işçi sınıfı devrimciliği, olaylardan sadece sonuç çıkarmak değildir. Buradan çıkan devrimci görevleri yerine getirmeye hazır olmaktadır.

Bu nokta, tutarlı devrimci çizgi izleyenlerle, lafta devrimci, temelde ise oportünist olanlar arasındaki esas ayrımı ortaya koyar. Uzlaşmacı sosyalistler sınıf savaşından, bu savaşın gelişmesinden ne kadar söz etseler de gerçekten sınıf savaşını kendi sonuçlarına kadar vardırmak istemezler. Bu yüzden mücadelenin bir devrimi dayattığı keskin sonuçları karşılayacak devrimciliği hiçbir zaman göstermezler.

Koşullar ne zaman devrim için uygun olmuşsa, nesnel durum bize ne zaman yeni olanaklar sunmuşsa küçük burjuva uzlaşmacı hareketler tam da bu sırada kendilerini geriye çekmişlerdir. Yani en kritik anda devrimcilik sergileyememişlerdir. 31 Mayıs'ta, Gezi'de bunu çok açık olarak gördük. Reformcu çizgide olanlar, daha ileri gitmemek için ellerinden geleni yaptılar.

Devrimcilik boş bir övünme sözü değil, proleter sınıf kavgasının gerektirdiği devrimci görevleri yerine getirmek için mücadele etmektir. Bugünün devrimci görevlerinden söz ediyoruz. Küçük burjuva siyasetler ise sürekli geleceği gösteriyorlar. Sorunu sürekli ileriye ertelemek, dönemin somut görevlerinden kaçmak içindir. Gerçek durumları bu. Ama onlar gerçek durumlarını gözlerden kaçırmak için devrim üzerine bol bol gevezelik yapıyorlar.

Devrim, devrimcilik üzerine bu denli bol laf etmelerinin nedeni devrimci kitlelerin yarattığı baskıdır. Devrimci kitlelerin baskısı olmasa devrime ilişkin bu kadar sık konuşmazlar.

Devrim için mücadele etmek bizi devrimden uzaklaştırarak şekilde, "işçi işletmeleri", "köy komünleri" ve "özzerk halk işletmeleri" kurup yaygınlaştırmak değildir. Devrimci olan, devrimi başa alarak diğer çalışmalarını ancak devrimi gerçekleştirecek biçimde ele almaktadır. Tam da devrimi gerçekleştirecek bir çok koşullu bir araya gelmişken, yığınları devrimden uzaklaştırarak yöntemlere başvuruluyor. Dolayısıyla "işçi işletmeleri" ve "bağımsız halk sektörü" emekçilerin siyasi iktidar kavgalarını arka plana itiyor. Oysa ki, emekçi sınıfların ekonomik kurtuluşuna siyasi yolla siyasi iktidarın ele geçirilmesi yoluyla varılır.

Küçük burjuva siyaset temelde, özde reformist bir çizgi izliyor. Reformcu politikalarını zaman zaman pratik "devrimci biçim"le örtüyor. Böylece devrimci mücadele biçimleri, devrimi gerçekleştirmenin sonuç alıcı pratik yolu olarak değil, reformcu çizgiyi gizlemenin bir yolu olarak kullanılıyor. Dolayısıyla devrimci pratiğe gerçek devrimci mücadeleyi güçlendirmek için değil, reformcu siyaseti güçlendirmek için başvuruluyor.

Pratiğin görevi belirlenmiş politikayı yaşama geçirmektir. Oportünist ve reformist siyasetler sürekli kendi belli pratik yöntemlerini öne çıkardılar. Fakat pratik onların politikalarının içeriğini değiştirmedi. Tersine pratikleri uzlaşmacı politikalara bağlı olarak sürdürdü. Bu çevrelerin tüm politik yönelimlerini boşa çıkaran kendi dışındaki olaylar oldu. Görüşlerine rağmen olaylar tarafından sürüklenildiler.

Konan pratik ne kadar ileri giderse gitsin, reformcu bir rotayı izledikçe, proleter ve emekçi kitlelerin mücadelesi açısından sonuç getirmez. Ancak devrimci teorinin, devrimci politikanın yönlendirdiği pratik sonuç getirir.

Değişen durumların ve koşulların teorik çözümlemesini yapanlar çözümlemenin sonuçları karşısına taktiklerini politikalarını ve mücadele anlayışlarını değiştirmek gerektiğini çıkardığında bunu karşılamaya hazırlar mı? Ama onlar reformcu konumdan devrimci konuma geçmeye hazır olmadıkları, bunu göze alamadıkları ve istemedikleri için sürecin nesnel bilimsel gerçek bir çözümlemesini yapmıyorlar ya da çözümlemeyi sonuna dek götürmüyorlar.

Tüm bu siyasi grupların eleştiri yapma tarzları teori yapma tarzları gibidir. Eleştiri devrimci eleştiri niteliğini kazanmıyor ve sonuna dek vurdurılmıyor. Burjuvaziye yönelttikleri eleştiri, burjuva toplumun sert bir eleştirisi düzeyine varmıyor, ılımlı, yumuşak ve yüzeysel kalıyor. Küçük burjuvazinin ikircikli muğlak, sığ eleştirisi çerçevesini aşmıyor. Böyle olunca yığınlar onların eleştirisinde durum eksiklerini ve tam anlaşılır bir değerlendirmesini bulamıyorlar.

En zengin somut gelişmelerin orta yerinde duruyorlar fakat tüm bu somut gelişmelerin olguların olayların süreçlerin genel anlamını veremiyorlar. Kavrayışlı olsalar tüm bu somut gelişmelerden bir devrimin nasıl olgunlaştığını anlayacaklardı. Ama onların söyledikleri gerçek devrimi yansıtmıyor. Söyledikleriyle gösterdikleri birbirinden farklıdır. Olgulardan söz ederken nesnellığı göstermiş oluyorlar fakat söyledikleri çok ayrı. Bu bir çelişkidir. Olguların nesnel anlamıyla, küçük burjuva siyasetin öznel niyeti birbirleriyle çelişiyor.

Sonuç olarak küçük burjuva siyasetler nesnel toplumsal koşulların ve sınıf mücadelesinin karşımıza çıkardığı görevleri karşılayacak bir devrimcilik göstermekten uzak bir anlayış sergiliyorlar.

Düzeltilme Ve Özür:

Gazetemiz 272. sayısında 2 sayfada yayımlanan, C.Dağlı imzalı "Devrimci Kavga Yarım Yüzyıldır Sürüyor" başlıklı yazı

25 Kasım'da Kadınlar Sınırdan

Bu yıl 25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele ve Dayanışma Günü Şengalli ve Kobanêli kadınlara adanmıştı. Günler öncesinden DÖKH tarafından "Mirabellerden Sakinelere, Kobanê'de Arın'iz, sınır tanımayan Kader'iz" şiarıyla tüm kadınlara Kobane sınırına gelme çağrısı yapılmıştı. Binlerce kadın, Kobanê sınırında buluşarak büyük final mitingi için Dewşen'den Mehser Köyü'ne doğru yürüyüşe geçti.

Kadınlar, Mehser köyünde askerler tarafından kurulan arama noktaları ile engellenmek istenildi. Suruç Mürşitpınar Sınır Kapısı ana yolu üzerindeki Mehser ve Misyenter köylerine giden yol üzerinde askerler tarafından arama noktaları kuruldu. Kimlik ve araçlarda arama yapan askerler kadınların girişine izin vermedi.

Arama noktalarında bekletilen kadınlar, arama noktalarının dışındaki yolları kullanarak araçları ile eylemin merkezi olan Mehser köyüne gelmeye başladı.

Dewşen Köyü'nde yürüyüşün yapılacağı saati

bekleyen kadınlar, Kobanê ve Rojava marşları ile erbanelerle halaylar çektiler. Milletvekilleri, Roboskili analar ve Suruç'ta çadırlar kentlerde yaşayan Kobanêli kadınlar da yürüyüşte yer aldılar.

Kadınlar, "Biji Berxwedana Kobanê", "Biji Berxwedana Jinan", Biji

Berxwedana Ypg/Ypj", "Kobanê İşid'e Mezar Olacak", "Katil Devlet Hesap Verecek", "Jin, Jiyan Azadi" sloganları ve zılgıtlarla yürüdüler.

Yürüyüş Mehser Köyü'nde sona erdi. Kadınlar, köyde kurulan platformdan konuşmalar yaptılar.

İŞİD'in Mürşitpınar Saldırıları Protesto Ediliyor

İŞİD, 29 Kasım sabahı Türkiye toprakları üzerinden Mürşitpınar sınır kapısına ve Kobane'ye doğru önce bomba yüklü bir araçla saldırıya geçmişti. YPG'li gerillalar İŞİD canilerini püskürtürken, bu saldırı ve çatışmalar videolarla tüm dünyaya izlenmişti.

İŞİD'in bu saldırısı ve TC'nin İŞİD'in topraklarını kullanmasına izin vermesi, her yerde protesto eylemleri ile karşılandı.

Cizre:

Yüzlerce genç, Cizre ilçesinde sokaklara çıktı. Cizre-Nusaybin karayolunu trafiğe kapatan gençler, gelen araçları durdurarak kimlik kontrolü yaptı; Köprübaşı, Otogar ve Dörtüol kavşağında gösteri yapan gençlere polis gaz bombası ve tazyikli suyla saldırdı. Gençlerin molotof kokteyli ve havai fişeklerle karşılık verdiği çatışmalar geç saatlere kadar sürdü.

Hani: Amed'in Hani ilçesinde protesto eylemlerinde polis uyanı yapmadan kitleye saldırdı. Gerçek mermi kullanan polis, 15 yaşındaki Mustafa Solmaz'ı başından vurdu. Hani Devlet Hastanesi'ne kaldırılan Solmaz, doktorlar tarafından yapılan ilk müdahale-

nin ardından Dicle Üniversitesi Tıp Fakültesi'ne sevk edildi. Mustafa Solmaz bu saldırı sonucu iki gözünü kaybetti ve hayati tehlikesi sürüyor.

Bağlar:

YDG-H'li gençler, Amed'in Bağlar ilçesinde Sento caddesini trafiğe kapatarak PKK ve YPG sloganları attı. Olay yerine gelen zırhlı polis araçlarına ise gençler, molotof kokteylleri ile karşılık verdi. Aynı saatlerde Sunay Caddesi'nde de sokağa çıkan gençler karayolunu trafiğe kapattı. Koşuyolu semtinden Yenişehir ilçesine açılan karayolunu trafiğe kapatan gençler burada kimlik kontrolü yaptı. Olaya saldıran polisler ise gençler molotof kokteylleri ile karşılık verdi.

İstanbul:

HDP Kadıköy İlçe Örgütü'nün ilçe binasından Boğa Meydanı'na "Sessiz-

lik Katliama Ortak Olmaktır "Biji Berxwedane Kobanê" pankartıyla yapılan yürüyüşe polis saldırdı. Altyol'a kadar süren yürüyüşte basın açıklaması yapıldığı sırada polis, tazyikli su, plastik mermi ve biber gazıyla saldırdı. Kitle polis saldırısına havai fişeklerle karşılık verdi; Altyol'a çıkan yollar polis tarafından abluka altına alındı.

İstanbul'da 1 Aralık günü İstanbul Kobanê Dayanışması tarafından da bir

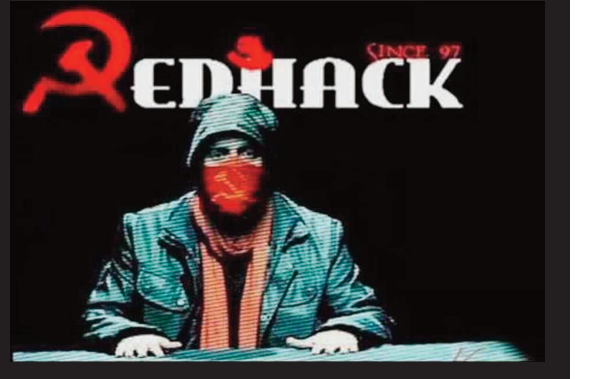
eylem düzenlendi. Taksim Tünel Meydanı'ndan Galatasaray Lisesi'ne yürüyen kitleye yine polis saldırdı. "İŞİD'e Desteğe Son", "Gelê Kobanê Me Bêxwedîye" pankartları ve Öcalan, YPG, HPG, KCK bayrakları taşındı.

"Biji Berxwedane Kobanê", "Katil İŞİD, İşbirlikçi AKP", "Biji Serok Apo", "Bê Serok Jiyan Nabê" sloganları ile yürüyüşe geçen kitlenin önü polis tarafından kesildi.

İlerlemek isteyen halka saldıran polis, bir gencin burnunu kırdı, yaşlı bir kadını yaraladı ve 7 kişiyi gözaltına aldı. Bu saldırıyla vali ile polislin açıkça DAİŞ'e desteklerini bir kez daha kanıtlandığını vurgulayan kitle içinde soyadı öğrenilemeyen Ayten adında yaşlı kadın, olay yerine gelen ambulansla hastaneye kaldırıldı; kitle gözaltılar bırakılana kadar meydanı terk etmedi. Gözaltılar ilerleyen saatlerde serbest bırakıldı.

RedHack, Mustafa Solmaz İçin Hackledi.

RedHack, Polisin başından vurarak ağır yaralandığı Mustafa Solmaz için eylem yaptı. Türkiye Emekli Emniyet Müdürleri Sosyal Yardımlaşma Ve Dayanışma Derneği tarafından yayımlanan Çağın Polis Dergisi'ne ait internet sitesini hackleyen Kızıl Hackerlar, Mustafa Solmaz'ı unutturmayacaklarını söyledi.

Katliamın Yıldönümünde Polisten Bir Katliam Daha

6-7 Aralık 2013'te HPG gerillalarına ait mezarlığın tahrip edilmesi nedeniyle yapılan eylemlere polis saldırmış, ateş açarak M. Reşit İşbilir, Veysel İşbilir ve Bimal Tokçu'yu katletmişti. Bu infazın yıldönümü nedeniyle yapılan eylem polis sert bir şekilde saldırdı. Sabancı Kavşağı'ndaki polis saldırısı sırasında zırhlı araçlardan atılan gaz bombası kapsül, VEDAŞ Arıza Servisi'ne ait araca isabet etti, araçtaki VEDAŞ işçisi İlker Aslan genesinden yaralandı. Aslan, mesai arkadaşları tarafından Yüksekova Devlet Hastanesi'ne kaldırılarak tedavi altına alındı.

İpek Yolu üzerindeki Han Petrol yakınlarındaki eylemde ise polisin açtığı ateş sonucu bir genç ağır yaralandı, hastaneye kaldırılmasına rağmen kurtarılamadı. 17 yaşındaki Rojhat Özdel katledildi.

Özdel'in cenazesi 7 Aralık günü onbinlerin katılımıyla uğurlandı. Özdel'in katledilmesini protesto için yapılan eylemlere yine polis saldırısı ve çatışmalar oldu.

Gazi Halkı İŞİD Saldırılarını Protesto Ediyor

Mürşitpınar Sınır Kapısı'nda Türkiye sınır savunma alanından geçene ve hiç bir müdahale gerçekleştirilmeyen İŞİD (DAİŞ) çetelerine ait bomba yüklü arabaların patlamasını protesto etmek ve patlama sonucu hayatını kaybeden 17 YPG savaşçısını anmak için Gazi Mahallesi'nde bir eylem gerçekleştirildi.

Yürüyüş, 3 Aralık günü saat 19.00 da Eski Karakol'dan başlayarak sloganlarla Trafo'ya kadar devam etti. Yürüyüş esnasında sık sık "Arin'den Kader'e Sürüyor Mücadele", "Biji

Berxwedane YPG/YPJ", "Biji Berxwedane Kobanê", Yaşamın Devrimci Dayanışma", "Kobanê'de Direnen Kadınlara Bin Selam", "Kobanê'de Düşene Dövüşene Bin Selam" sloganları atıldı. Eylem Mücadele Birliği, ESP, Partizan, TÖP-G, HDP/HDK katıldı.

Yapılan basın açıklamasının ardından ara sokaktan çıkan iki akrep,orada bulunan gençlere saldırılınca, gençlik de molotof, havai fişek ve taşlarla karşılık verdi. Eylem esnasında 3 kişi darp edilerek gözaltına alındı.

hatalı başlıkla çıkmış; 10. sayfada da tekrarlanmıştır. Düzeltiyor, yazar ve okurlarımızdan bu hatadan dolayı özür diliyoruz.

Amerika'da "Nefes Alamıyoruz"

ABD'de, Ferguson kentinde Michael Brown'ı öldüren polisin yargılanmasına gerek olmadığına karar verilmesine yönelik protestolar sürerken; New York'ta gözaltına alınırken boğazının sıkılması sonucu ölen Eric Garner'la ilgili soruşturmada da jüri, polisin yargılanmasına gerek olmadığı kararına vardı.

New York'un Staten Island bölgesinde 17 Temmuz'da meydana gelen olayda, altı çocuk babası Garner (43), kaçak sigara sattığı gerekçesiyle gözaltına alınmaya çalışılmıştı.

Bir grup polis tarafından boğazı sıkılarak yere yatırılan astım hastası Garner, uzun süre hareketsiz şekilde yerde yattıktan sonra kaldırıldığı hastanede hayatını kaybetmişti.

Olayla ilgili davanın görüldüğü New York'taki mahkeme, Garner'ın ölümüne neden olduğu öne sürülen polis memuru Daniel Pantaleo hakkında takipsizlik kararı verdi. Kararı protesto eden ABD'liler, New York'ta bir kez daha sokaklara döküldü, yolları kapattı. Binlerce kişi, New York'ta ve başkent Washington'da yürüdü. Times Meydanı'nda toplanan gruba polis saldırırken, ellerini havaya kaldıran ve "ırkçılık öldürür" dövizleri taşıyan eylemciler kentin farklı yerlerinde polis şiddetini yere yatıp ölü taklidi yaparak protesto etti.

Beyaz Saray yakınında yürüyen çok sayıda protestocu, ellerini havaya kaldırıp "beni vurma" sloganları attı.

Berkinler İçin Mobese.com.tr Hack!

Yıllar önce hayatımıza girdi mobeseler. Halk "bizi her yerde gözetleyecekler" dedi, devlet "sizin güvenliğiniz için" dedi. Bugüne kadar sayısız toplumsal olayda "yüz tanıma" vb özelliklere sahip mobese kameralarından faydalanılarak yüzlerce kişi gözaltına alındı, tutuklandı. Aynı şekilde Berkin Elvan cinayeti ve devletin işlediği sayısız suçlarda da mobese kameraları "arızalı" ya da "kapalı" idi.

RedHack, bu sebeple 5 Aralık günü www.mobese.com.tr sitesini hackledi. Siteye aşağıdaki mesajı bırakan Kızıl Hackerler, "Sözümüzü bu yoldaşlarımızı, bu dava divana kalmayacak. Emri #Berkin #Ceylan #İbrahim #Uğur #Mustafalar verdi, biz uygulayacağız!"

gulayacağız!" dediler.

"Bizler RedHack militanları; bugünün çocuklarının yaşamadıklarını, yarının çocuklarına ulaştırmaya kararlıyız.

"Emri Roboski'de katledilen çocuklarımızdan, doğusundan batısına küçük yürekleriyle kocaman sevdalara tutulmuş fidanlarımızdan alıyoruz.

"Sözümüz var yoldaşlarımızı, bu dava divana kalmayacak.

"Emri #Berkin #Ceylan #İbrahim #Uğur #Mustafalar verdi, biz uygulayacağız!"

"Madem sonsuza kadar yaşamayacağız, o vakit istediğimiz gibi yaşayacağız..."

"1997'den bu yana (RedHack) Kızıl Hackerler"

Muhabirimize Polis Tehdidi

Gazetemize muhabiri Harun Özdemir'in ailesini arayan polis "Oğlunuzu Terörle Mücadele Şubesi'ne götürürüz" tehdidinde bulundu.

Genç bir işçi olan muhabirimiz Harun, Gazi Mahallesi'nde oturuyor ve çevresinde tanık olduğu gelişmeleri gazetemize aktarıyor. Devlet muhabirimiz Harun Özdemir'in yaptığı haberlerden rahatsızlık duymuş olacak ki, polis ailesini arayarak tehditte bulundu.

Harun Özdemir'in işte olduğu saatlerde evini telefonunu arayan polis "Oğlunuz anarşist, terörist gruplardan insanlarla görüşüyor. Ona söyleyin böyle devam ederse onu Terörle Mücadele Şube-

2015'te Özgür Filistin

Dünya Filistin Dayanışma Günü'nde Filistin İçin İsrail'e Boykot Girişimi'nin çağrısıyla Tünel'den Galatasaray Meydanı'na yüründü. Sık sık "Her Yer Filistin Her Yer Direniş", "Tanklara Karşı Taş", "İsrail'e Boykot Filistin'e Özgürlük", "Yıkılsın Siyonist İsrail Devleti", "Elçi Defolsun, İlişkiler Kesilsin", "Emperyalizm Yenilecek Direnen Halklar Kazanacak", "Filistinli Tutsaklar Özgürlük", "Bijî Berxwedane Filistin" sloganları atıldı. Eyleme Suriye'de yaşanan savaş nedeniyle Türkiye'ye göç etmek zorunda kalan Suriyeli çocuklar da ellerinde Filistin bayraklarıyla ve resimlerle katıldı. "İsrail'e Boykot Ve Tecrit Hareketini Yükseltelim" pankartı ile Arapça ve Türkçe "İntifada, Direniş, Dayanışma" yazılı dövizlerin yanı sıra Filistin ve FHKC bayrakları taşındı. Filistin için Boykot Girişimi adına basın açıklamasını Ayşe Düzkan okudu.

Siyonist, işgalci, ırkçı apartheid rejimi ve emperyalist güçler karşısında Filistin halkının kuşaktan kuşağa mücadeleyi sürdürdüğünü, Filistin halkının

bugün yeni bir direniş döneminin kapısını aralamış olduğunu belirten Düzkan, İsrail devletinin yayılmacı ve sömürgeci apartheid sistemine karşı mücadeleyi büyütme sürdüdüğünü söyledi.

Birleşmiş Milletlerin Filistin ile Dayanışma yılı olarak ettiği 2014'ün, İsrail saldırganlığının tırmandığı, binlerce Filistinlinin katledildiği, on binlercesinin tutuklandığı ve sürüldüğü bir sene olduğuna dikkat çeken Düzkan, baskıların bilançosunu şöyle sıraladı: "Filistinli tutsaklara karşı baskı politikaları arttı. 1500 Filistinli tutuklandı, İsrail'in Gazze saldırılarında 503'ü çocuk 2200 Filistinli soğukkanlılıkla öldürüldü, 3300'ü

çocuk 11 bin kişi yaralandı, 17 bin ev yıkıldı ya da oturulamayacak hale geldi, yüz bini aşkın Filistinli sürüldü."

Tüm bunlara karşı Filistin halkının mücadeleye daha fazla sarılarak yeni direniş araçları geliştirdiğini vurgulayan Düzkan, Filistin için İsrail'e Boykot Girişimi olarak bu onurlu ve haklı direnişi sonuna kadar destekleyeceklerini söyledi.

Filistin Halk Kurtuluş Cephesi tarafından yeni bir intifada sinyalinin verildiği bugün, Düzkan, 2015 yılında boykot girişimi olarak Türkiye ve İsrail arasında derinleşen ilişkilerin kesilmesi için mücadeleyi yükseltme çağrısında bulundu.

PANİK HALİN GÖZÜDÖNMÜŞLÜĞÜ

Editör

Baştarafı 1. Sayfada

Dört yıl önce, Esad'ın altı ay içinde yıkılacağını ve "Müslüman Kardeşler" denen grup sayesinde Suriye'yi dolaylı biçimde "iç etmeyi" hesaplıyorlardı. Esad, ne yıkıldı ne yıkılacağı var. Ama bunun yerine, dört yıl sonra, Esad, ilk defa, İskenderun'un Türkiye tarafından ilhakını anma törenleri düzenleyerek Hatay'ın geri alınması için Suriye hakkında bir bilinç ve duygu oluşturmaya başladığını gösterdi.

Dimyata pirince giderken evdeki bulgurdan olma endişesinin başladığını düşünmemiz için yeterli nedenler bunlar.

Endişe ve panik hali, kişiyi düşüncesizce hareket etmeye, yanlış üzerine yanlış yapmaya, Bağdat'tan bile değil ama Yüksekova'dan dönecek hesaplar yapmaya zorlar.

Son ve büyük bir yanlış hesap daha Kobane üzerine yapıldı. Türkiye sınırları, IŞİD denen katil sürüsünün Kobane'ye saldırması için açıldı. Kobane'de büyük bir direnişle karşılaşan ve ummadığı yenilgilere uğrayan bu katil sürüsü, son bir hamle olarak Türkiye topraklarından saldırdı. Sonucu biliyoruz: Katil sürüleri, arkalarına bakmadan tabanları yağlamak zorunda kaldılar.

Ama altı çizilmesi gereken bundan daha önemli bir durum var. Türk devleti, Ortadoğu'da geniş çaplı bir savaş çıkarmak için elinden geleni yapıyor. ABD'ye, Suriye topraklarında "güvenli bölge" ve "uçuşa yasak bölge ilan etme" çağrılarını ısrarla yapıyor. Kendine güvenmeyen ve böyle bir savaş en azından şimdilik göze alamayan ABD'nin bu çağrıları reddetmesi gerçeği değiştirmiyor: Türkiye, Ortadoğu'da büyük bir savaşı kışkırtıyor.

Kürt halkının, dünya halklarının tepkisini göze alma pasasına IŞİD denen katil sürüsüne silah, lojistik, para dahil her türlü desteği halen ve ısrarla sürdürmesi, Türkiye'nin bir savaşta ne kadar ısrarlı olduğunun bir başka kanıt ve göstergesidir.

Savaş kışkırtıcılığında bu ısrarın ciddi ve önemli nedenleri var.

Toplumdaki Bölünme Derinleşiyor

Hep yazdık ve yazmaya devam edeceğiz: Türkiye'de tek elci sermaye sınıfını, faşist devleti, dinci faşist iktidarı büyük bir toplumsal devrim korkusu sarmış durumda. Haziran Halk Ayaklanması, onu takip eden isyanlar, yerel ayaklanmalar, çatışmalar ve en sonu 6-8 Ekim Ayaklanması bu korkuda haksız olmadıklarının kanıtı.

Haziran Halk Ayaklanmasıyla başlayan devrim süreci sürüyor. Devrimin toplumsal güçlerinde dinci faşist iktidara, iktidarın her alandaki politikalarına büyük bir öfke birikmeye devam ediyor. Toplum, dinci faşist iktidardan yana olanlar ile karşı olanlar biçiminde bölünmüş. Bu bölünme, ayaklanmalardan sonra da derinleşmeye devam etti.

Son iki örnek: Biri türkücü, biri şarkıcı iki kişinin faşist iktidarın başı ve politikaları lehine yaptıkları açıklamalar, bölünmenin ailelere kadar indiğini gösterdi. Aileler, yani burjuva toplumun en küçük birimi de dinci faşist iktidardan yana olanlarla karşı olanlar biçiminde bölünmüş durumda. Aile içi kardeşler, devletin başındaki adamın taraftarı ve karşıtı biçiminde bölünüyor.

Dinci faşist iktidar, ayakta kalabilmek için bu bölünmeyi derinleştirecek adımlar atmaktan başka bir şey yapamıyor. Okullarda ders müfredatıyla ilgili düzenlemeler bir örnek. Kadınlara aşağılayan açıklamalar bir başka örnek. Askerlikle ilgili düzenlemeleri, Erdoğan'ın sarayını vb ise saymaya gerek yok.

Haziran Halk Ayaklanmasının öncesini çok aratacak bir öfke birikimi, bir yıkıcı öfke, devrimci eyleme eğilim kendini giderek belirgin hale getiriyor. Öfke o denli belirgin ki, Erdoğan lehine açıklama ya da tavır belirtmek, onunla resim çekmek bile toplumun büyük bir kesiminin öfkelerini üzerine çekmeyi göze almayı gerektiriyor. Dinci faşist iktidardan ya da onun başından yana olduğunu açıklamak artık cesaret işidir. O kadar öyle ki, Cumhurbaşkanı kılığında adam, kendinden yana olanları korkutmamaları için teşvik edici, cesaretlendirici açıklamalar yapmak zorunda kalıyor. Bu, Türkiye tarihinde bir ilk'tir.

Ancak bir devrim korkusu, Türk devletinin Ortadoğu'da gözü dönmüş savaş kışkırtıcılığını, IŞİD denen katil sürüsüne açık desteğini, onun ipine sarılmasını, Cumhurbaşkanı kılığında adamın şifozren belirtiler gösteren bir eski mahkumla görüşmesini ve onun yardımından medet ummasını açıklayabilir. Panik haldeler! Yıkıcı bir devrimin nefesini enselerinde hissetmenin yarattığı korkuyu yaşıyorlar. Yapılacak iş bellidir: Devrimin en temel sorunları ele alınarak bir çözüme kavuşturulmalıdır. Geçici Devrim Hükümeti meselesi bunların başında geliyor.

İzmir'den Şengal'e Dayanışma Ağı

Kış koşullarının ağırlaşması ile birlikte, öncelikle kışlık çadırlar, kışık giyecekler, battaniye, yatak ve yorgan, iç giyim, kadın padi, çocuk bezi, hijyenik malzeme, ısıttıcı, bebek maması, kuru gıda, ilaç gibi yardım malzemesine ihtiyaç var.

İzmir için yardım toplama merkezi Tepekule İş Merkezi.

"İzmir'den Şengal'e Dayanışma Ağı" olarak basına bilgilendirme toplantısı yapıldı. İHD İzmir Şubesinde yapılan toplantıya kurum temsilcileri katıldı.

Mücadele Birliği Platformu'nda bileşeni olduğu Dayanışma Ağı, bugüne kadar toplamda 11 tır yardım malzemesini Kürdistan'daki çeşitli kamp-lara ulaştırdı. Bu tırlar içerisinde 95 bin battaniye, ortalama 140 ton gıda, giyim eşyası, binlerce ayakkabı, çocuk bezi, mama, ilaç, televizyon, buzdolabı vb. bulunmaktadı.

Duyarlı kamuoyunu ve Türkiye ve Kürdistan halklarını dayanışmayı yükseltmeye çağırıyoruz.

Mücadele Birliği / İzmir

Baskılar, Tehditler Bizi Yıldıramaz!

Kendi İç Savaşımızı Kazanmak

Ali Varol Günel

Sadece Türkiye ve Kürdistan'da değil, dünyanın her yerinde devrim süreci iniş çıkışlarla sürüyor. Kimi zaman durağan seyreden gelişmeler, sıçramalarla yeni boyuta ulaşıyor.

Sınıflar mücadelesi, dünyanın birçok bölgesinde bütün şiddetiyle sürüyor; bazı yerlerde çatışmalar en üst boyutta yaşanıyor. Her devrimin geçmek zorunda olduğu iç savaş, hükümünü sürdürüyor. Sınıflar mücadelesinin en ileri aşaması olan iç savaş, toplumları derinden etkiliyor, sarsıyor.

Kişilerin, sınıfların, partilerin tarihi de toplumların tarihinden ayrı ele alnamaz. Bu fırtınaların ortasında yer alan herkes, gelişmelerden şu ya da bu şekilde etkileniyor. Yaşamın diyalektik akışı, devrim sürecinin diyalektiği ile uyum içerisinde devam ediyor. Fırtına toprağı kabartıyor, alt üst ediyor, tozları savuruyor; sarkıda dendiği gibi, yaşanan tam bir deprem kargaşasıdır, yalnız sağlam binalar ayakta kalabiliyor.

Gelişme ancak zıtların birliği ve çatışması ile mümkün olabiliyor. Bu ikisi, her an ve bir arada yaşanıyor. Öznel durum ve nesnellik de birbirini karşılıklı olarak etkiliyor. Çoğunlukla nesnel durum belirleyici olmakla birlikte, öznel faktör, nesnel durum üzerinde önemli etkilerde bulunuyor; birikim ve sıçrama dönemlerinin her birinde, insanın tarih yapıcı özne olarak rolü büyük önem kazanıyor. Elbette insanlar bu tarihe ancak verili koşullar içinde yön verebilirler. Ancak verili koşullara takılıp kalmak ya da sadece koşulları belirleyici olarak düşünmek devrimcilik olmuyor. Marx, Hegel'in Hukuk Felsefesi'nin Eleştirisine Girişte "olduğu yerde donup kalmış koşulları, kendi şartları eşliğinde dans etmeye zorlamalıyız" diyordu. İşte asıl önemli olan budur ve gerçek anlamda devrimci olmak da bunu gerektirir.

Başlıkta bahsettiğimiz "kendi iç savaşımız", kişinin kendi içinde verdiği savaş olarak anlaşılmalıdır. Şüphesiz her insan, kendi içinde bir savaş verir. Bu savaş kimi zaman yaşama tutunmak, kimi zaman yaşama yön vermeye çalışmak içindir. Elbette komünistlerin savaşı, yaşama yön verme, dahası dünyayı yeni baştan kurabileme savaşıdır. Bu savaşı kolay olmadığını biliyoruz. Sınıf düşmanlarımıza karşı savaşıyoruz, kendi içimizde kendi eksiklerimize, hatalarımıza ve zaafımıza karşı da savaştığımızın bilincindeyiz. Bu iç savaş belki bir ömür boyu sürecektir, bunun süresini, insanın kendi iradi gücü, bilinci, morali vb. belirleyecektir. Kesin olan bir şey var ki, her bir komünist, bu kendi iç savaşını kazanmak zorundadır. Kapitalizmin dünyayı mahvettiği, insanlığı yeni bir barbarlık çağına sürüklediği koşullarda, dünyanın ve insanlığın geleceği, abartısız komünistlerin mücadelesine bağlıdır. Kapitalizmin varlığını sürdürdüğü her an, dünya ve insanlık için bir kayıptır. Açlıktan her üç saniyede bir insanın öldüğü dünyamızda, yaşayan insanlara kapitalizmin reva gördüğü yaşam koşulları korkunçtur. Çok az bir mutlu azınlığın dışında, dünya üzerinde milyarlarca insan yoksulluk ve sefalet içinde yaşıyor, yarıya nasıl çıkarız kaygısıyla ömrünü tamamlıyor. Emperyalist-kapitalist sistem bir yandan savaşlarla, doğa katliamlarıyla insanlığı yıkıma uğrattırırken, bir yandan da tüketim çılgınlığı ile insanları insanlıktan çıkarıp, insani tüm değerlere yabancılaştırıp, kelimenin gerçek anlamıyla yok ediyor. Kapitalizmin acımasız çarkları arasında, kar ve daha fazla kar uğruna insan hayatı hiçeştiriliyor. Para, kredi kartları, tüketim eşyaları arasına sıkıştırılmış insan yaşamı çürütülüyor, bozuluyor, yozlaştırılıyor.

İnsanlığın bu duruma sessizce katlanabileceğini düşünmek ancak ahmakların işi olabilir. Ya da bilimsel düşünme yetisini kaybetmiş, her şeyi tam bir tevekkülle kabule hazır din adamlarının, kadercilerin, şükürcülerin... İnsanlık 21. yüzyılda kapitalizm tarafından içine yuvarlandığı bu koşullara itiraz etmekle kalmıyor, bu koşulları değiştirmek için ayaklanıyor. Kapitalizmin mabedi ABD'de başlayan siyahi ayaklanma, Kobane'de dünya gericiğine karşı verilen büyük savaş, insanlığın kendisine reva görülen bir aşağılanmaya yok saymaya izin vermediğini tüm dünyaya gösteriyor. İnsanlık, ayaklanmalar yüzyılımın başında, dünyanın her yerinde verili koşulları kabul etmediklerini, başka bir dünyanın mümkün olduğunu eylemleriyle ortaya koyuyor. İnsanlar, korku sınırlarını aşarak, onurun ölümden güçlü olduğunu her yerde sokağa çıkararak, savaşarak gösteriyorlar.

İnsanlık, kendi iç mücadelesinde de aynı cesareti ve kararlılığı göstermek zorundadır. İnsan olarak kalmanın, insani değerleri korumanın başka yolu kalmamıştır. Bir filmin repliğinde söylendiği gibi, "gerçek, seni özgürleştirir". Şimdi gerçek olan, kapitalizmin yeni evresinin ona bir yıkım hazırladığıdır. Bu sonu hızlandırabilmek için elimizi çabuk tutmamız gerekiyor. Hem kendi iç savaşımızı, hem de toplumda süren iç savaşta kazanabilmek için cüret etmeliyiz. Şimdi devrim zamanı, şimdi sabırsızlık zamanı olduğunu bilerek hareket etmeli, "koşulları kendi şartları eşliğinde dans etmeye zorlamalıyız".

Alvaro Cunhal'in dediği gibi, "bir komünist için gerçek mutluluğun, yoldaşlarıyla birlikte bir ömür boyu mücadele etmek olduğuna inanarak" yola koyulmalıyız. Önümüzde yapılacak işler, başarılacak görevler ve kazanılacak bir iç savaş var.

"Mahalle Evimize, Komünal Yaşama Sahip Çıkacağız!"

"Mahallemize, evimize sahip çıkıyoruz" şiarıyla yapılan çağrı üzerine Caferağa Hacı Hüsrev Sokak 24 Nolu binada bulunan Caferağa Mahalle Evi önünde 09.00'da toplandı.

Mahalle Evi'nde açıldığından bu yana emek verenler, Milli Emlak Vakfı'na ait yaklaşık 25 yıldır boş ve metruk haldeki bu binanın eşyalarının boşaltılacağına dair bir yazının bulunduğu ilişkin duyum üzerine, 5 Aralık sabahına çağrıda bulunduklarını belirttiler. Kadıköy'de Gezi ayaklanması sonrası yapılmaya başlanan forumların kısım belli bir mekanda yapılması arayışı üzerine, mahalle halkı olarak yıllardır boş ve harabe haldeki bu evin kolektif bir çabayla elden geldiğince onarıldığı ve birlikte yemekler yapılıp, toplantılar, sanat ve öğrenim atölyeleri, sanatsal etkinlikler vb. faaliyetler için kullanıldığını, şimdi bu binanın Kaymakamlık ve Belediye tarafından boşaltılmak istendiğini belirtti.

Caferağa Mahalle Evi olarak bir yıldır çeşitli etkinlik ve programların yapılmakta olduğu mekânın kapatılmaması için gelenler ve buraya emek verenlerle konuştuk.

-Bugün neden buradasınız? Caferağa Mahalle Evi sizin için neyi ifade ediyor?

Günseli/ Öğrenci(20): Burada çünkü kolektif bir üretim ve paylaşım olduğunu ilk kez burada gördüm. Sisteme karşı muhalif bir duruşu var. Resmi bir kuruma, kuruluşa ait değil. Mahalle halkının ve onlara destek verenlerin emekleriyle yemekler yapılıp paylaşıldığını, ihtiyaç duyanlara dersler verildiğini, atölye çalışmaları yapıldığını, çeşitli eylemlere hep birlikte karar verilip katıldığını, herkese açık ücretsiz sanat etkinlikleri yapıldığını, mahalleye ya da semte ait sorunlarda birlikte tepki verilip birlikte çözüm üretilmeye çalışıldığını gördüm. Kadıköy'de su kesintileri olmuştu örneğin, mahalle halkı olarak hep birlikte tepki gösterildi ve sorunun çözümü için çaba gösterildi.

Ben sisteme karşı bu muhalif duruşun, kolektif çabanın devam etmesini ve yaygınlaşmasını istio-

rum ve bu evin açık kalması için arkadaşlarla dayanışma içinde olabilmek için geldim.

Simay/ Lojistik – İşsiz(21): Ben buraya emek verenlerden değilim, ama buradaki üretim ve paylaşımını takip ediyorum. Zaman zaman gelip etkinliklere katılıyorum. Gezi'den sonra gelişen düşünsel ve pratikteki gelişmelerin bir devamı olarak oluşturulan kolektif düşünce ve faaliyetlerin hayata geçirildiği bir yer. Mahalle halkını ve bu yönde kolektif üretim ve paylaşımında bulunmak isteyenlerin hayata geçirdikleri bir mekan. Bu eve emek verenler, bu evin açık olmasını isteyenlerle birlikteyim. Eğer bu ev kapanmasın diyorlarsa sonuna kadar buradayım. Yok hep birlikte bu ev kapansın kararı alırlarsa da o kolektif karara saygı duyuyorum.

Burak/ Sinema Yapımcısı(24): Buradaki kolektif düşünüş ve paylaşımları biliyoruz ve arkadaşlara destek olmak için geldik. Burada kolektif düşünüş, üretim ve paylaşımların örnek olduğunu ve güzel üretimler yapıldığını görüyoruz ve devam etmesini istiyoruz. Buraya emeği geçenlerle birlikte burayı savunmak için geldim.

Barış Yıldırım: İşgal evinin açılışından beri burada yer alanlardan birisiyim. Gezi'den sonra forumlar yapılmaya başlandı biliyorsunuz. Biz de Yoğurtçu Parkı, Mehmet Ayvalıtış Parkı vb. yerlerde toplanıyorduk. Kış aylarında bir araya gelebileceğimiz, iletişim kurabileceğimiz bir mekana ihtiyaç duyduk. Bu ev, Milli Emlak

Vakfına ait bir mülk ama yıllardır boş metruk bir halde duruyordu. Burayı çatisından pencerelerine kadar elden geldiğince mahalle halkının imkanlarıyla onardık. Toplantılarımızı yaptık, mahalleye ilişkin sorunlarımızı tartıştık çözümler üretmeye başladık. Bir yandan da derslikler, sanat ve üretim üzerine atölyeler oluşturduk. Bir konuda bilgisi, birikimi olan arkadaşlarımız bunları paylaştı resim, tiyatro, müzik, İngilizce dersleri veren arkadaşlarımız oldu. İhtiyaç duyanlar bunlardan ücretsiz olarak yarar-

Mahalle Evine Sabah Baskını

Kapatıldı-kapatılacak, polis bastı-basacak tehditlerinin ardından bu sabah Caferağa Mahalle Evi polis tarafından basıldı.

Sabah saat 07.00 civarında polis tüm sokak girişlerini kapatarak, kapıları balyozla kırarak içeri girdi. Kütüphanesi dağıtılan, çay ocakları sökülün, afişleri parçalanan kolektif evin içindeki eşyalar da bir kamyonete konularak götürüldü.

Caferağa Dayanışması polis baskınına Twitter hesabından duyurdu ve "bu evi birlikte omuz omuza kurduk, birlikte koruyalım" çağrısı yaptı. Dayanışma için gelenler, saat 09.30 itibarıyla sokağın başındaki çevik kuvvet barikatının önünde tencere tavalarla eyleme başladılar. Desteğe gelen performans sanatçısı Gonca Gümüşayak "Likit Politika" gösterisini sergilediğinde dans eden "kırmızı kadın" büyük bir ilgi ile karşılandı. Davullar, trompetler de geldi ve sloganlarla kolektif ev sahiplenildi.

Bir süre sonra desteğe gelenler sokağa girdiler ve polis çekildi. Caferağalılar evdeki hasarı inceledi ve herkese çağrı yaptı: "Tüm dostlara çağrımızdır! Bu akşam (salı) 19.30'da herkesi Mahalle Evi önüne çağırıyoruz. Bu ev hepimizin gelin birlikte savunalım!"

Engelleri Aşmak İçin Yürüdüler

Kadın, erkek, yaşlı, genç, işçi, memur, öğretmen, yazar, muhabir, terzi, sporcu, ressam, büro çalışanı, müzisyen... Onlara "Engelli" deniyor. Çalışmak, üretmek, sokaklarda olabilmek, sağlık ve eğitimden yararlanabilmek, kısacası engelleri aşmak için Taksim'de yürüdüler.

Türkiye Sakatlar Derneği, Altı Nokta Körler Derneği, Engelli Kadın Derneği başta olmak üzere 50'ye yakın demokratik kitle örgütü Taksim Tramvay Durağı'ndan Galatasaray Lisesi'ne yürüyüş düzenleyerek, engellilerin de eğitim, çalışma, sağlık ve sosyal yaşam haklarını kullanmak istediklerini haykırdı.

Yürüyüşte sık sık "Ne Sadaka Ne Ayrıcalık, Parasız Eğitim Parasız Sağlık", "Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hepimiz Engelli Ya Hiç Birimiz" sloganlarıyla engelleri yaranan insanlar dolayısıyla toplum olduğunu ifade ettiler.

Galatasaray Lisesi önüne gittiğinde Nazım Hikmet'ten bir şiirin ardından eyleme katılan demokratik kitle örgütleri adına basın açıklamasını Turan Hançerli okudu.

Genç, yaşlı, kadın, erkek, çocuk, işçi, memur, işsiz herkesin aralarında olduğunu belirten Hançerli, Türkiye'nin Birleşmiş Milletler Engelli Hakları Sözleşmesini kabul eden ülkelerden biri olduğunu ancak hala bireysel başvuru hakkını tanıyan en ihtiyari protokolün yürürlüğe girmediğini belirtti. Bağımsız yaşam hakkının en

temel hak olduğunu, ayrıcalık istemediklerini belirten Hançerli, "Anayasa ile korunan eşitlik ve adalet istiyoruz" dedi.

Toplumun %12'sinin engellilerden oluştuğunu söyleyen Hançerli, eğitimdeki ayrımcılığa değinerek, zihinsel engellilere yönelik uygulanan 23 yaş kısıtlamasına tepki gösterdi. Hançerli, engellilerin sağlık hizmetlerinden yararlanmasının ise her geçen gün daha da zorlaştığını vurguladı, "Sağlık hakkı engellenmektedir" dedi.

Devletin özde engellilerin, genelde tüm toplumun temel hak ve özgürlüklerine saygı göstermesi gerektiğini belirten Hançerli, her bireyin bağımsız ve özgür yaşam hakları ve diğer hizmetlerden yararlanma haklarının güvence altına alınması için gerekli tüm düzenlemelerin bir an önce yapılması gerektiğini ifade etti. Eşit ve insanlık onuruna yaraşır yaşam mücadelelerine herkesin destek vermesini isteyen Hançerli'nin ardından çeşitli partilerden temsilciler konuşmalar yaptılar.

"Haydarpaşa Trensiz, Vapursuz Kalmayacak"

Toplum, Kent ve Çevre İçin Haydarpaşa Dayanışması, Haydarpaşa Garının restorasyon adı altında sermayeye peşkes çekilmesini, Kadıköy İskele Meydanı'ndan Haydarpaşa Garı'na yaptıkları meşaleli yürüyüşle protesto etti.

Haydarpaşa garında çıkan yangının 4.yılında, Kadıköy İskelesi önünde bir araya gelen Toplum, Kent ve Çevre İçin Haydarpaşa Dayanışması, garın AKP iktidarı öncülüğünde sermayeye peşkes çekilip özelleştirilmesini Haydarpaşa Garına yaptıkları yürüyüşle protesto etti. Yürüyüşe Maltepe Forumu ile Validebağ Gönülleri de katıldı. "Haydarpaşa Gardır Gar Kalacak", "Haydarpaşa Trensiz Vapursuz Kalmayacak", "O Tren Bu Gardan Geçecek" pankartlarının açıldığı eylemde, üzerinde "Haydarpaşa Gar'dır Gar Kalacak" yazılı siyah çelenk taşındı. Ellerinde meşalelerle yüzlerce kişi, "Haydarpaşa Halka Kapatılmaz", "Sermaye Defol İstanbul Bizim", "Bu Daha Başlangıç

Mücadeleye Devam", "Gün Gelecek Devran Dönecek Diktatör Halka Hesap Verecek" sloganlarını attı.

Gar girişinde kapıya bırakılan siyah çelenk sonrası, gar merdivenlerinde Dayanışma adına açıklamayı Mimar Mücella Yapıcı okudu.

Yapıcı, İstanbul'un en önemli kültürel, tarihi, simgesel değeri olan Haydarpaşa Garı ve çevresinin uluslararası emlak tacirlerine pazarlanma sürecinin 2003 yılından beri 11 yıldır kesintisiz olarak sürdüğünü hatırlattı. Garın Liman ve çevresinin Türkiye'nin en büyük özelleştirme projesi adı altında haraç mezar uluslararası pazara çıkartıldığını hatırlatan Yapıcı, "Anayasaya, evrensel hukuk kurallarına aykırı yasalar, yönetmenlikler, kararname, planlar, projeler tezgahlanmış, Haydarpaşa garı ve çevresi, asli işlevlerinden, trenlerinden ve vapurlarından, kısacası halktan kopartılarak kasıtlı bir yalnızlığa mahkum edilmiştir" dedi.

Bu konudaki bütün uyarılarına, savcılığa yapılan suç duyurularına ve kamuoyunun yoğun ilgisine rağmen, Haydarpaşa Garı'nın 28 Kasım 2010 yılında özensizlik ve ihmal sonucu yandığı belirten Yapıcı, bu yangın bahane edilerek sermayeye peşkes çekildiğine işaret etti. "10 yıldır Haydarpaşa ve limanlarının yağmaya açacak projelerinize geçit vermedik, vermeyeceğiz" diyen Yapıcı, "Garın fiziksel bütünlüğünü ve güvenirliliğini tehlikeye sokacak olan çatı restorasyon dayatmasından derhal vazgeçin, biran önce garımızı onarın" diye seslendi.

Yayınlarımız Bakırköy Cezaevi Önünde

Cezaevlerinde devrimci, sosyalist tutsaklara saldırılara her gün bir yenisi ekleniyor.

Devletin tutsaklara yeni saldırısı, süreli yayımları yani gazete ve dergileri fiili olarak yasaklamak oldu. Bu saldırı tutsaklara tecrit, basına sansür anlamına geliyor diyen Mücadele Birliği, Atılım, Barikat, Demokratik Modernite, Gelecek, Halkın Günlüğü, Halkın Sesi, Kaldıraç, Kızıl Bayrak, Meydan Gazetesi, Özgür Gelecek, Özgür Halk, Proleter Devrimci Duruş, Siyaset, Türkiye Gerçeği, Yarı gazete ve dergileri bir araya gelerek eylemler örgütlediler.

Kasım ayının son haftasında İHD'de bir basın açıklaması yapan sosyalist, demokrat ve anarşist yayıncılar, bu yasaklamaya karşı ceza-

evlerine yayımlarını götürmeye ve postalamaya devam edeceklerini duyurmuşlardı. Özgür basın emekçilerinin ilk eylemi, 28 Kasım Cuma günü Bakırköy Kadın Kapalı Cezaevi önünde bir basın açıklaması yapmak oldu.

“Ancak içeride tutsakları teslim alıp, dışarıda da kitlelerin sesi

olan demokrat, sol, devrimci, sosyalist yayınları susturduklarında, kendi egemenliklerini sağlamlaştırabilecek, sömürü düzenini devam ettirebileceklerdir” denildi.

Basın açıklamasının ardından gazete ve dergiler ziyaret için cezaevine giren aileler ve basın emekçileri tarafından cezaevine

götürüldü. Cezaevi kapısından içeri sadece birkaç ziyaretçi girebilirken, diğer ziyaretçi aileler ve basın emekçileri içeri alınmadı. Bunu protesto etmek isteyen basın emekçileri dağılmayarak sloganlarla oturma eylemi yapmaya başladı.

Görüş saatlerinin geçtiğini ve görüşe girmek istediğini söyleyen ailelere ise kapıdan “kapının önündeki grup dağılana kadar görüşler iptal edilmiştir” denerek ailelerin ve tutsakların görüş hakkı gasp edilmeye çalışıldı. 10-15 dakikalık bir bekleyişin ardından, ziyarete girip gazete götürmüş olan tutsak yakınlarından biri, yayımları kapının mazgalından iade etti, “Adalet Bakanlığının emri ile alınmıyormuş” diyerek.

Kısa bir süre daha sloganlarla bekleyişin ardından, ailelerin görüş hakkının engellenmemesi için eylem sona erdirildi.

Tarımda Tam İlhak

Özgür Güven

18 Ekim Uluslararası alanda Dünya Gıda Günü'dür. O gün pek çok ülkede gıda sorunu; yani tarım, hayvancılık ve beslenme sorunu üzerine sempozyumlar, konferanslar, toplantılar yapılır. Bu sene Türkiye'de de yapıldı. BM Gıda ve Tarım Örgütü (FAO) Ziraat Mühendisleri Odası'nın ortaklaşa düzenlediği bu seneki sempozyumda öne çıkan bazı konular şunlar oldu:

“* Gıda krizi her an kapımızı çalabilir, en gelişmiş ülkeleri de vurabilir.

* Tarım alanları azaldı, göç başladı, Türkiye'nin gıda güvenliği azaldı.

* Kaynak ham madde yetersizliği var, ama bankalar küçük aile işletmelerine kredi vermiyorlar. Oysa çiftçilerin % 90'ını onlar oluşturuyor.

* Kırsalda tarım dışı iş alanları yetersiz, bu da göçe neden oluyor.

* Köylerde nüfus yaşlandı. Çocukları arazileri terk etti.

* Bir milyondan fazla insan aşırı kilolu durumda. Bu sayıların üçte biri obezite. 805 milyon insan da kronik olarak yetersiz besleniyor.

* 5 yaşın altındaki her 4 çocuktan biri yeterli beslenmiyor.

* Dünyada yeterli gıda var, ama adil dağıtım yok.

* Tarım üretimi ve güvenliğinde istikrar yok” (Abbas Güçlü, 22 Ekim 2014, Milliyet)

Aslında bu tür sonuçlar veriler, internet ağlarından derlenmeye kalkılırsa, ciltler dolusu kitap çıkar. ama buna gerek yok. bu sonuçları niye aktardık, şimdi ona gelelim. Bu sonuçları yaratan emperyalizmin, emperyalist kapitalist sistemin ta kendisidir. Yani neoliberal globalizm, küreselleşme ya da doğru bir adlandırmayla emperyalizmin yeni evrede uyguladığı tam ilhak politikalarının kimi sonuçlarıdır. Şimdi bu politikaların tarım alanında uygulanan bazılarını bir göz atalım. ama başlarken belirtelim: Bu politikaların uygulanmasında WTO, IMP, DB gibi emperyalist finans kuruluşları yine başrol oynadı.

WTO, uluslararası alanda “serbest ticaretin” gelişmesi adına rekabet koşullarının eşitlenmesi adına uluslararası ticaretin kurallarını değiştirdi. Sanki bağımlı ülkelerdeki küçük çiftçilerle Carrgil, Monsanto gibi dev tarım tekelleri eşit koşullarda üretim yapıyormuş gibi ticari alanda da eşit koşullara sahip olacak denildi. Sanki devletler bu tekellerin dışındaymış gibi, devlet ticarete karışmayacak dediler. Bağımlı ülkelerde tarım ve hayvancılıkta sübvansiyon kaldırıldı, gümrük vergileri düşürüldü. Sonuç ne oldu? 2000'lerin başında Güney Koreli bir çiftçi “Küreselleşme çiftçiyi öldürüyor” diyerek Davos'ta binlerce kişinin gözleri önünde kendi kendisini bıçakladı. Bir diğer örnek Meksika oldu. NAFTA anlaşmasından sonra Meksikalı mısır üreticisi çiftçiler mısırını piyasada satamaz oldular. Zira ABD'deki devasa çiftliklerde devlet desteğiyle üretilen mısır, Meksikalı mısır üreticilerinin maliyetlerinin çok altında bir fiyatla Meksika piyasasını istila etti. Meksikalı küçük çiftçiler ellerindeki üretim ve geçim araçlarını kaybettiller, açlıkla baş başa kaldılar, giderek yaşamın dışına atıldılar.

Tek yöntem NAFTA benzeri serbest ticaret anlaşmaları değildi. Tarım alanında kendisine yeterli pek çok ülkenin serbest rekabete açılması için var olan üretimin sekteye uğratılması gerekiyordu. Bu amaçla doğrudan destek programları geliştirildi. Çok basit olan bu plana göre toprak sahibi çiftçi tarlasını ekmemiş boş bırakacak buna karşılık dönüm başına belirli bir para alacaktı. Sürülme, ekilme, beslenmeyen toprak bir kaç yıl içinde tarım arazisi olmaktan çıkacak amaçla hasıl olacaktı. Bu program Türkiye'de halen uygulanıyor.

Bir diğer yöntem IMF üzerinden uygulandı. IMF'nin borç kapama kısırlan bağımlı ülkelere, ekonomilerinin aksak da olsa yürüyebilmesini sağlamak adına yeni borçlar vermek ya da vadesi gelmiş ödenmeyen borçlarını yeniden yapılandırılmak için bazı şartlar dayatıldı. Bu ülkeler ihracat yapmaya zorlandı. Ekonomi zaten bozuk, üretim yetersiz olduğundan, bu neredeyse imkansızdı. Üretim yetersiz olunca ellerinde ne var ne yok satılmaları dayatıldı. Buna yedik gıda stokları ve tohumluklar da dahil. Sonuç, Afrika ülkelerinin öncelikle Sahra altı Afrika'nın büyük bir bölümünde ilk kötü hasat ya da kuraklıktan başlayarak bugüne kadar uzanan 30 yıllık bir tarihe yayılmış kronik açlık oldu.

Bu ülkelerdeki açlığın tek nedeni bu değildi. Bu sadece birisi. Bir diğeri bağımlı ülkelerdeki tarıma elverişli toprakları satın alma ya da uzun yıllar için kiralama yoluyla uygulanan tam ilhak politikası oldu. Bu yöntemle Etiyopya'daki ekilebilir arazilerin üçte biri tarım tekellerinin eline geçmiş durumda. Bu yöntem Meksika'dan Hindistan'a kadar dünyanın pek çok ülkesinde uygulanıyor. Tarım tekelleri bu yolla ele geçirdikleri topraklarda ya genetiği değiştirilmiş tohumlarla (GDO) üretim yapıyor ya da biyoyakıt elde etmek amacıyla tarım yapıyorlar. Her iki üretimde de sonuç değişmiyor. Makine, teknoloji, kimya yoluyla toprağın yapısını daha geri döndürülemezce tahribatlar pahasına en kısa sürede en yüksek verim elde ediyorlar. Ayrıca daha önce bu topraklarda geleneksel yöntemlerle tarım yapıyor ve milyonlarca küçük çiftçi yerinden yurdundan ediliyor; ellerindeki üretim ve geçim araçlarını yitiriyorlar. Uzun yıllara yayılmış açlık ve sefalet içinde acılı bir ölümden başka hiçbir gelecekle kalmayan bu çiftçiler hızla yaşamın dışına itiliyorlar.

Oysa aynı ülkelerde ekonomik verilere göre ihracat artmakta, ekonomi büyümekte, GSYİH ve kişi başına milli gelir yükselmektedir. Çünkü tarım tekelleri bu ülkelerde bilmem şu kadar ton ürün elde etmekte, bunları kağıt üstünde ihraç etmiş gösterip kendi merkezlerine götürerek orada işlemektedir. Sonuç olarak bu ülkelerde rakama dayalı ekonomi büyür, görünürde bir refah artması yaşanırken, gerçekte ise açlık ve sefalet alabildiğine derinleşmekte kalcılaşılmaktadır.

Üç bölüm süren bu çalışmamızda emperyalizmin yeni evresinde uygulanan belli başlı tam ilhak politikalarından bazılarını değindik. Bu çalışmadan açıkça görüleceği gibi dünya tekeller tarafından hem doğal kaynaklar yönünden, hem de insan kaynakları yönünden acımasızca sömürülmekte, talan edilip yağmalanmaktadır. Bu talan, sömür ve yağma, doğası ve insanıyla yeryüzündeki yaşamı korutmadan insanlık kapitalist sisteme son verecektir. 21. yüzyılın toplumsal devrimlerin ilk örnekleri buna işaret ediyor. umut insanda, umut mücadeledir.

Gazete Ve Dergiler Cezaevlerine Gönderildi

Basın emekçilerinin bir sonraki eylemi Galatasaray Meydanı'nda postane önünde yapıldı. Gazete ve dergilerin döviz olarak kullanıldığı basın açıklamasının ardından yayımlar postaneden cezaevlerine gönderildi.

“Yazılı basın kurumları olarak, bu tecrit ve sansüre karşı mücadeleyi büyüteceğiz. Yayınlarımızı tutsaklara kesintisiz bir biçimde yollayarak yaşağa direneceğiz. Herkesten, baskısını yaptığı veya okuduğu dergi, fanzin vb. yayını tutsaklara postalamasını, tecride karşı başlattığımız dayanışma direnişime omuz vermesini istiyoruz. Tüm basın yayın kuruluşlarını, gençleri, kadınları, işçileri ve ezilen halkları, özgürlüğe, dayanışmaya inanan herkesi, mücadelemize ortak olmaya, bu sansür ve tecridi kırmaya çağırıyoruz” denilen basın açıklamasının ardından topluca Galatasaray Postanesi'ne girilerek yayımlar cezaevlerine postalandı.

Özgür Basın Bakırköy Zindanı Önünde

Bir sonraki eylem yine Bakırköy Kadın Kapalı Cezaevi önünde yapıldı. 5 Aralık Cuma günü yine “Basına Sansür Tutsaklara Tecrit Tutsaklara Yayın Yasağına Son” pankartı ile toplanan basın emekçileri, “Gerçekleri gizlemeye, gizlemiyorsa çarptırmaya çalışan AKP hükümeti ve devlet kurumları buna engel olamamaktadır. Bu yüzden de gerçeği yazmayı görev edinen, sermayeden palazlanmayan, kalemini satmayan özgür basının haphanehanelere girmesine engel olarak, 'devrimci basın bizim suyumuz, ekmeğimiz, havamız oldu' diyen tutsakları, 'havasız, susuz, ekmeksiz' bırakmak istemekteyiz. Bunu bizlere sansür uygulayarak yap-

manın peşindedir. Ancak bu sansür uygulaması ile ne katliamların ne yolsuzlukların ne İŞİD'la işbirliği yaptıklarının ne de Ak Sarayların Soma ve Ermenek'te katledilen işçilerin canı ve alın terinin üzerine inşa ettiklerinin üzerini örtbilecekler” dediler.

Bu yasaklar son bulana kadar eylemlerinin süreceği vurgulandıktan sonra ziyaretçiler aracılığıyla yayımları cezaevine vermek istediler. Ancak

yayımlar yine içeri alınmadı. Bu defa cezaevi idaresi, posta zarfının üzerinde “göndericinin açık adresi” olan tüm yayımları bundan sonra içeriye alacaklarını söyledi.

Basın emekçileri, topluma ve tutsaklara yöneltilen bu iki yönlü saldırıya topluca karşı koyabilmek için eylemlerini sadece basın yayın kuruluşları ile sınırlı tutmayıp, tüm demokratik kitle örgütleri aracılığıyla genişletmeyi planlıyor.

Soma Madencileri İşsiz

Sabah erken saatlerde yola düştük yine. Yaklaşık olarak 2800 kişi kapı dışarı edilmişti. Bir gün önce bazı işçilere SGK tarafından cep telefonlarına gelen 'sayın 30 Kasım itibarıyla iş akdiniz feshedilmiştir. Sağlıklı ve güvenli günler diliyoruz' mesajıyla atıldıklarını öğrendiler. Mesaj gelmeyen ise 170'i arayarak aynı gerçekle yüz yüze kaldı. Bir çoğu kafasında “acaba yıpranma dedikleri, tazminatlarımızı alabilecek miyiz? nerede iş bulacağım şimdi? ben şimdi ne yaparım?” gibi soru yığnağıyla karşı karşıya.

Önce durağımız Kırkağaç. Bir grup işçi ile buluşup sohbet ediyoruz. Yanımızda ÇHD'li avukatlarımız da var. Herhangi bir hukuksal durumla karşılaşırsak yardımcı olmaları ile ilgili ricamız üzerine bizimle birlikte geldiler. Tabi hukuksal süreç ile ilgili bir yığın soruya cevap vermeye çalışıyor avukatlar. Biz de “bundan sonra ne olacak?” sorusuna cevap arıyoruz, işçilerle.

Ardından Soma Kaymakamlık önüne ulaşıyoruz. 200-250 civarında işçi o soğukta bekliyorlar. Kanal D canlı yayın aracı da orada. Çeşitli siyasal çevrelerden ve Dev Maden-Sen'in yönetici ve uzmanları da var (DİSK Dev. Maden-Sen tek bir sendika olmasına rağmen iki parçalı yürü-

yor, Bu da oradaki insanların akıllarında bir yığın soru işareti bırakmış durumda. Umut olarak sarıldıkları sendikaya ve diğer çalışma yürütenlere karşı bir mesafeleri var.) Ardından bir ambulans Kaymakamlık önüne yanaşınca, işçilerden bir tanesi patlatıyor espriyi: "Kaymakam kalp krizi geçirmiş”, Ardından bir de okkallı tarafından bir küfür savuruyor. Tandırdığımız işçilerle ayak üstü sohbetlerimiz devam ediyor bu arada. Ardından bir işçi bağıra bağıra "gelin konuşalım" diyerek bir çok işçiyi yanına çağırıyor. Ve kendince onlara “burada durursak bir şey olmaz. İşverenin işten çıkarılmadığı 350 kişiyi çalıştırmamız lazım”, diyerek Eynesöz bölgesindeki madenin oraya gitmeyi öneriyor. Kimi “hemen gidelim”, kimi “bu kadar kişi ile mi gideceğiz. Yarın sabah daha kalabalık gidelim” diyor, “Bu madencilerin Allah belasını versin”, diyenden tutun da, bir okkallı küfür savuranlara kadar geniş yelpazede bilinç aynı yerde bulunmuş durumdaydı.

İşsizlerdi ve iki hafta sonra son maaşları hesaplarına yatacağı, sonra... Yok. Sonrası yok. 2800 kişi kapı önüne konulmuştu. Tabi bir kısmı nerede çalışırım, bir kısmı birkaç maden ocağına aktarılacakmışız, bir çoğu da İşkur'a başvurarak işsizlik ödeneğinden

alacağı ücretin peşine düşmüş durumda. Tartışmalar sürerken kaymakam forum yapan işçilere haber gönderiyor, birazdan açıklama yapacakmış. “Sakin olun, umut edin” mahiyetinde. İşçiler tartışmaya devam ediyorlar bu arada. Kınıklı madencilerin önerileri üzerine alandan ayrılıyor. Yönümüz bu kez Kınıklı.

Bir grup işçi bekliyor, avukatlara soracakları var. Onları buluşturduktan sonra, biz de dostumuzla oturmaya devam ediyoruz. Ardından bir telefon üzerine akşamki ana haber bültenine canlı yayın teklifi geliyor. Hemen toparlanıp, tekrardan yola koyuluyoruz. Soma'ya dönüp, bekliyoruz canlı yayını. İşçi sakın, alışmış, O kadar çok televizyona, gazeteye demec vermiş ki. Başbakanla, meclis başkanıyla görüşmelerde bulunmuş. Gülüyor “ben alıştım, kaygılanmayın, ne konuşacağımı biliyorum” diyor. Derken canlı yayın hazırlığı, eline mikrofonu

veriyorlar, ışık ve kamera mesafesini ayarladıktan sonra bekliyoruz, bağlanmayı. “Beni duyuyor musun” ile başlayan soru ile birlikte nasıl işsiz kaldıklarımızı anlatıyor, sakın sakın. Sonra “bu işin sorumlusu devlettir”, diyor. Ne hikmetse sonucu hemen bir soru sorarak sözü kapıp, ardından yanını kapatıyor. İşçimizin ağzında asılı kaldı, sorumlu devlet. Hemen ardından annesi telefon ile arararak, yayın kanalına verdi vermişti.

Ardından sohbetlerimiz bir grup işçi ile yine devam etti. İşçi umut olarak sarıldıklarından umduğunu bulabilmiş değil. Pes etmiş de değil. Karamsarlık, ne olacak sorularını her kaldırımdaya karşılaştığımız insanın yüzünde bulabilirsiniz.

Şimdi karamsarlık değil, örgütlenme ve eylem zamanı. Devrimci işçiler en öne!

Devrimci İşçi Komiteleri İzmir

19. Milli Eğitim Şurası'nda esasen devlet okullarında öğretilecek pek bir şeyin olmadığı ortaya çıktı...

Açıköğretim Fakültesi'nden bedelli açıklaması: "Bu okulumuza yönelik bir darbe girişimidir..."

Felsefenin Yolları Taştan

Sen Çıkardın Beni Beni Baştan

7) Öznel İdealizm Nedir?

A: İnsan düşüncesinin ve duygularının her şeyin temeli olduğunu ileri süren idealizm çeşididir. "Düşünüyorum öyleyse varım", "Her şey insanın duygularından ibarettir. İnsan duyumsuyorsa vardır yoksa yoktur." Bu düşüncenin en bilinen temsilcisi Berkeley adlı bir din adamıdır.

Ancak her felsefe türü çok farklı şekillerde saklanarak ortaya çıkabilir. Materyalist felsefeyi savunan politik hareketlerde bile kendini gösterebilir.

Suni denge teorisine dayanan anlayışı ele alalım. Halk korkutulmuş, kandırılmış, uyuşturulmuş olduğu için kendiliğinden bir ayaklanmaya girişmez, doğru dürüst bir tepki bile gösteremez veya çok cılız kalır, der. Bu nedenle halkın devrimci güce dönüşmesi için suni denge kırılmalıdır önce. Bunun yolu da öncü gücün silahlı propagandaya dayanan öncü savaşıdır denir. Silahlı eylemlerle halkın kafasında suni yollarla oluşturulan devletin yıkılmazlığı, yenilmezliği, düzenin değişmezliği inancının başarılı eylemlerle yıkılması gerekir. Böylece sınıf çelişkilerinden kaynaklanan sınıf mücadelesini ve sonuçlarını yadsıyarak onun yerine, öncü örgütün mücadelesinden ibaret bir "sınıf mücadelesi" geçirirler. Oysa sınıf mücadelesi şu yada bu "öznel" gücün varlığı ve politikası dışında vardır. Sınıf çelişkileri toplumsal üretim ilişkilerinden dolayı vardır. Sınıf mücadelesi nesnel ve öznel gücde sömürülen sınıftır. Bu öznel gücde sınıf ilişkileri yaratmıştır. Birileri "işçi sınıfı olsun" dediği için olmamıştır. Sınıfsal çelişkiler, sınıf mücadelesinin motorudur, kaynağıdır. Ve şu ya da bu partinin-politikalarının veya insan düşüncesinden bağımsız olarak işler. İnsan ve partilerin düşünce-politikalarını kaynağı da bu nesnelliktir. İnsan bilinci ve örgütlü politikalarından da olumlu olumsuz etkilenmekle beraber belirleyici olan bu nesnelliktir.

Bu nedenle... Sınıf çelişkileri yığılmış ve uygulanmışsa, patlayıp toplumsal bir alt üst-ayak-

lanma-devrim için kitleler öncü partinin hazır olup olmasını beklemeyiz. Gelişen öndersiz halk ayaklanmaları bunun örneğidir. Öznel idealizme düşen mantıklar ise ya "bizim politikalarımız halkı ayaklandırdı" abartısına yada gelişen önderliksiz halk devrimlerini, ayaklanmalarını önemsemeyen, olduğundan geri nitelenen küçümseyici yaklaşıma savorulurlar.

Kendi öznel faaliyeti olmasa hiçbir şeyin olmayacağını, olamayacağını savunmak, idealizm ve öznelcilik özelliklerini yansıtır.

Bu yanlış yaklaşım halkın ayaklanmadığı dönemleri de bilinçsizliğe veya korku-kandırılma-uyuşturulma gibi öznel duygularla açıklar. Sömürücü sınıfın öznel faaliyetine bağlar.

O zaman kitleler herhangi bir örgüt-partide milyonlar halinde örgütlenmeden nasıl ayaklanıyorlar? Kitleleri ayaklanmaya- örgütlenmeye- bilinçlenmeye iten şey; kapitalizmin hayatı çekilmez hale getiren çelişkileridir. Her türlü iradeden bağımsız nesnel ekonomik toplumsal işleyiş yasalarıdır. Sonuçlarıdır.

O nedenle Marksizm-Leninizm "Devrim Yapılmaz Devrim Doğar." derken öznenin rolü de bunun içindedir.

Nesnel koşullara uygun öznel devrime önderlik eder. Nesnel koşullara uymayan öznel etki ise devrimin önünde engele dönüşür. Ve gelişme karşısında aşılır.

Öznel idealist oportünizm, sınıf mücadelesinin yerine partizan mücadelesini, kahramanların fedai etkinliğini geçirerek sınıf mücadelesini kahramanların yarattığı yanılsamasını yaratır. Kitlelerin kitlesel mücadelesini pasifleştirir.

O nedenle kendi örgütlerinin gücü devrimin tek göstergesi olur. Örgüt güçlüyse devrim yaklaşır, örgüt zayıfsa devrime daha çok vardır. O nedenle örgütlerin zayıf olduğu koşullarda halk ayaklanmalarının olmasını beklemeyiz, öngörmezler, olduğunda ise şaşırırlar. Öznenin rolü sekterce abartmasının ve öznel idealizme düşmesinin

sonucudur bunlar. Her şeyi kadronun ve partinin iradesi ile başlatan ve bitiren anlayıştır.

8) Nesnel İdealizm Nedir?

A: İnsan bilincinden ve maddeden bağımsız bir evren el doğaüstü akıl-irade-ruh'un maddi süreçleri yarattığı ve belirlendiğini savunan idealizm çeşididir. Allah inancı nesnel idealizmin özelliklerini taşır. Materyalist kampta da nesnel idealizmi yansıtan örnekler bulmak mümkündür.

Örnek olarak; EKONOMİZM - SENDİKALİZM denen akım. Sınıf mücadelesinin evrimi ve kapitalizmin çelişkilerinin kendiliğinden kapitalizmin değişeceği, aşılabacağı yönde çelişeceğini öne sürerler. O nedenle sınıfın siyasi bir parti olarak örgütlenmesini bile çok gerekli görmeyiz hatta yanlış buluruz. Sınıf mücadelesinde kendiliğindenliği doğuran da bu yanlış kavrayıştır.

9) Diyalektik Nedir?

A: Sözcük olarak eski Yunanca da KANIT anlamına gelen DIALEKTİKOS sözcüğünden türemiştir. Ortaya atılan iddiaların düşüncenin akla yatkın mantıklı kanıtlarını da koyarak gerek ve

doğruluğu ispatlamak anlamında ortaya çıkmıştır. Ve bir yöntem olmakla beraber başlı başına bir mantık bilimi,(bilimsel mantık yasalarını bulup çıkararak-uygulayan) olmuştur.

Doğanın, toplumun, düşüncenin ve her şeyin birbiriyle bağımlı hareket halinde, sürekli bir değişim ve gelişme halinde gören, inceleyen açıklayan mantık bilimidir. Bilimsel mantık işletme şeklidir. Bu nedenle Materyalizmle bütünleşen bir mantık bilimi olmuştur.

10) Metafizik Nedir?

A: Bu sözcük Yunanca kökenlidir. MET-TAPHSİKA kelimesinden türemiştir. Fizikğin ötesine uzanan anlamına gelir.

Gerçekliği anlamak-açıklamak için gerçek bilimin yeterli olmayacağını, doğaüstü olay ve olguları anlamaya açıklamaya yetmeyeceğini savunan bir mantık biçimidir.

Doğanın, toplumun düşüncenin birbirinden kopuk, değişmeyen, gelişmeyen, hareket etmeyen, doğaüstü, istikrarlı olgular olarak açıklama çalışın, bilim dışı mantık yöntemidir. Bu nedenle idealizm ile birleşen ideal mantık yöntemi olmuştur.

"Özgürlük Tutkusu Tüm Hücrelerden Güçlüdür"

Gerek yakalanmaları, gerekse mahkemeye karşı aldıkları tavır ve açıklamalarıyla uzunca bir süre Yunanistan gündeminde kalan Nikos Romanos ve arkadaşları, en son başladıkları açlık greviyle yine Yunanistan gündemine oturdular.

Aralık 2008'de polis tarafından öldürülen Alexandros Grigoriopoulos'un yakın arkadaşı olan Nikos Romanos, Alexis'in vurulduğu gece onunla birlikteydi ve Alexis son nefesini onun kollarında verdi. Mahkemede ifade ederken "Polis onu öldürmedi, soğukkanlı bir şekilde kurşuna dizdi" diyen Romanos, 10 Kasım 2014 tarihinden itibaren açlık grevinde.

Romanos, Şubat 2013 tarihinde 3 arkadaşıyla birlikte çifte banka soygunundan sonra gözaltına alınmıştı.

Henüz nezaretteyken yaptıkları açıklamayla tavrılarını net olarak ortaya koydular. Anarşistler olarak kendilerine savaş estiri diyorlar ve "Sermayenin tapınaklarına (bankalara) yapılan saldırı devrimci mücadelemizin bir parçasıdır" diyerek eylemlerinin amacının kişisel zenginlik olmadığını vurguluyorlardı.

Gördükleri işkence konusunda ise kendilerini mağdur hissetmediklerini, özgürlük düşmanlarından farklı bir şey beklemediklerini belirtiyorlardı.

Adalet kurumunun temsilcileri karşısında "uzlaşmaz ve bağımsız bir tavırımız olacaktır" diyerek "İşbirliği yapmıyoruz, ifade vermiyoruz, Yaşamın Anarşi" sloganlarıyla açıklamalarını bitiriyorlardı.

Her fırsatta ve her duruşmada mahkemeyi ve yasalarını tanımadıklarını belirttiler. İlk mahkemede ilk sözleri "anarşistiz ve şehir gerillasıyız" oldu. Nikos Romanos dışarıya gönderdiği bir açıklamasında şöyle diyor. "Yargılama prosedürlerine elinden geldiğince zarar vermeyi, iktidar karşısında her gün gerçekleşen devrimci çatışmayı ise yüceltmeyi amaçlıyorum. Yaşadığımız bu savaş koşullarında hakimler karşısındaki uzlaşmaz tutum, savaşımızın bir parçasıdır."

Romanos dışarıya birçok kez açıklama göndererek amaçlarını ve pratiklerini anlatmaya çalıştı. Bu durum burjuva basına "20 yaşındaki anarşist lider" olarak yansıdı.

Yaptığı açıklamalardan birinde şöyle diyor: "Ayaklanma pratiği artırılmalı ve şiddet düzeyi yükseltilmelidir".

Bir başka açıklamasında ise reformistleri hedef alıyordu. "İlk andan itibaren bizleri mağdur

olarak yansıtarak yapmış olduğumuz tercihleri gizleme ve bizleri sürüklenmiş gençler olarak sunma çabasında olanlar var. Bu çaba devlet propagandasının ajanörleri tarafından başlatıldı ve reformistler tarafından devam ettirildi. Reformistler saldırgan mücadele konusunda bir kelime bile etmeden bizim için yalandan ağlıyorlar ve böylece bizi apolitikleştirme çabasına katkıda bulunuyorlar."

"Benim için silahlı dört anarşistin savaşmadan yakalanması hiç bir şekilde mazeret kabul etmeyen bir yenilgidir" diyor ve reformistlere yanıt olarak ekliyordu. "Devrimcilerin sonuna kadar savaştığı uzun yıllara dayanan zengin bir tarihsel deneyim ve bir gerilla geleneği var".

Her duruşması olaylı olan mahkemelerin birinde hakimlere şöyle sesleniyor Romanos: "Burada vesikalı ve tövbe etmez bir düşmanınız olarak bulunuyorum. Hoşgörüyü dilemiyorum. Si-

zinle ve sizin gibilerle diyalog aramıyorum. Değerlerim sizin değerlerinizle savaş halinde".

"Mahkeme salonlarının dışında devrimci insanlar var benim için yoldaş, sizler için terörist. Onlar ki, sizin ve sizin politik sorumlularınızın kanını akıtmadan önce, bizim imhamızı kabullenme niyetinde değiller. İsterseniz bu söylediklerimi tehdit olarak algılayabilirsiniz."

Ekim 2013'de mahkeme sonuçlandı ve Romanos yakalandığı olayla ilgili 15 yıl hapis cezasına çarptırıldı. Bu olayla ilgili açılan örgüt üyeliği davasından ise beraat etti. Ancak hücre evlerinde kendisiyle ilgili ortaya atılan delillerden ve ayrıca Romanos'un başkalarının yanı sıra eski Ekonomi ve Ulusal Güvenlik Bakanının evine yapılan saldırıyı üstlenmesinden dolayı hakkında açılan iki ayrı örgüt üyeliği davası ise devam ediyor.

Nikos Romanos 2013 yılında cezaevinden üniversite sınavını kazandı. Adalet Bakanının tutuklu öğrenciler için verdiği ödülü ve para yardımını reddetti. Yasaya göre üniversiteyi kazanan tutuklu ve hükümlülere dersleri takip etmeleri için izin veriliyor. Bu yasadaki terör suçundan hüküm alanlar yararlanamıyor. Nikos Romanos adli suçtan hüküm almasına rağmen güvenlik gerekçesiyle cezaevi kurulu tarafından eğitim izni iptal edildi. Bunun üzerine Romanos eğitim hakkı için 10 Kasım'da açlık grevine başladı.

17 Kasım'da aynı davadan yoldaşı Yannis Mihailidis, Romanos'a destek amaçlı açlık grevine

başladı.

Sadece su ve şekerli su alan Romanos, 28 Kasım'da sağlık durumu kötüleştiği için hastaneye kaldırıldı. Aynı gün cezaevi savcısı tarafından zorla besleme kararı çıkarıldı.

1 Aralık'ta aynı davadan yargılandığı diğer 2 yoldaşı da "Sonuna kadar beraber, zafere kadar beraber" diyerek Romanos'a destek amaçlı açlık grevine başladılar.

3 Aralık'ta Romanos'un avukatlarının üst mahkemeye yaptığı itiraz da reddedildi. İtirazı reddetmenin ardından Romanos "Ya Zafer Ya Ölüm" diyerek devam edeceği açıklaması yaptı.

Aynı günün akşamı Romanos ve Mihailidis'in aileleri ve öğretmenleri "sonuna kadar mücadele edeceğiz" diyerek çocuklarını desteklediklerini belirten bir basın toplantısı düzenlediler. Romanos'un babası "oğlumla gurur duyuyorum" derken annesi de "Adalet bakanı oğlumun darağacında görmek istiyor, ölü ya da diri" diye açıklamada bulundu. Ayrıca hastane koşullarını da şöyle anlattılar: "Şimdi bile haftada bir gün 15 dakika görüşmemize izin veriyorlar. Onlarca silahlı terörle mücadele polisi başında bekliyor. Doktorların tepkisine ve uzaklaştırma kararına rağmen muayene saatlerinde bile başından ayrılmıyorlar. Röntgen çektilerken bile yanındalar."

4 Aralık'ta ise Adalet Bakanı yaptığı açıklamayla bildik yalana başvurarak Romanos'un sıvı gıdalarla beslendiğini ve so-

runun çözümü için yasal düzenlemelerle uğraştıklarını ancak Romanos'un ailesinin telefonlarına yanıt vermediğini açıkladı.

Bunun üzerine bir açıklama yapan aile "Adalet Bakanı göz göre göre yalan söylüyor. Nikos su ve şekerli su dışında başka hiçbir şey almıyor" dedi ve görüşmeye değil çözüme ihtiyaçları olduğunu belirterek bakanın görüşme talebini kabul etmedi.

Her Yer Eylem Alanı

Romanos'un hastaneye kaldırıldığı 28 Kasım'dan beri tüm ülkede eylemler, işgaller ve çatışmalar katlanarak devam ediyor. Günlük eylemlerin yapıldığı Atina dışındaki başlıca şehirler şunlar: Selanik, Patra, Yannena, Iraklio(Girit), Midilli, Agrinio, Liksirgi, Trikala, Larisa, Kerkira, Volos, Agrinio, Retimno(Girit), Navpilio, Hanya(Girit).

Şu anda Atina'da Sendikalar Konfederasyonunun binası, Atina Politeknik Üniversitesi, Selanik Aristoteles Üniversitesi, Larisa Tıp Fakültesi işgal altında. Her gün tüm ülkede onlarca yerel tv kanalı, belediye binaları işgal ediliyor. Romanos'un tutulduğu hastanenin bahçesinde dayanışma gösterileri hiç bitmiyor. Anarşistlerin bölgesi olarak da bilinen Atina'nın Exerhia semtinde barikatlar sürekli yenileniyor ve gececi bir insanın bedeninde somutlanan devrim giderek her yere yayılıyor. Bu aralar başta Atina olmak üzere Yunanistan'ın tüm şehirlerinin sokaklarında durmaksızın şu slogan yankılanıyor: "Özgürlük Tutkusu Tüm Hücrelerden Güçlüdür"

ABD'deki sokak eylemlerinde bir Türk'ün gözaltına alınması heyecan yarattı: "Lan yoksa biz de mi dış mihrak olduk?"

Ali İsmail Davası 26 Aralık'a Ertelendi

2 Haziran günü Eskişehir'de polis ve faşist esnaf tarafından katledilen Ali İsmail Korkmaz'ın davası, 26 Kasım günü Kayseri'de görüldü. Bu 5. duruşmada Korkmaz ailesinin avukatları, Ali İsmail'in pusuya düşürüldüğü Sanayi Sokak'ın maketi ile salona geldi.

Duruşma savcının esas hakkındaki mütalaayı okumasıyla başladı. Ve savcı, görüntülerdeki şahsın tanıklar ve Tübitak'ın beyanı ile Ali İsmail Korkmaz olduğunu belirlediğini söyledi. Savcı mütalaasında polis sanıklar Şaban Gökpinar ve Hüseyin Engin'in "beraatini", esnaf İsmail Koyuncu, Ramazan Koyuncu, Ebubekir Harlar, Muhammet Vatanserver'in "nitelikli yaralama"dan, polis Yalçın Akbulut'un "kasten yaralamadan" ötürü cezalandırılmasını istedi. Son tekme atan polis Mevlüt Saldoğan için ise "Kasten insan öldürme" suçundan müebbet hapis cezası istendi.

Ali İsmail'in avukatları, mütalaanın tüm suçu Mevlüt Saldoğan'a yıkıp diğerlerini aklamaya çalıştığını düşünüyor. Avukat Ayhan Erdoğan "Tübitak raporu ile polis Yalçın Akbulut'un olayda asli fail olduğu açığa çıkmıştır. Polisin amacının suç işleyen varsa yakalamak değil pusuya kurmak olduğu telsiz kayıtlarında sabittir. Sanık polis Hüseyin pusu kurup Ali İsmail Korkmaz'ı sokağa yönlendirmeydi diğer 3 kişi ile geri kaçabilecek ve yaşayacaktı", "Delillerin karartılması sadece sanıkların dahliyle değil Eskişehir Valisi'nin de çabasıyla olmuştur. Vali 'Ali'yi arkadaşları öldürdü demiştir" diyor.

Av. Erdoğan "Mevlüt Saldoğan eziyet ederek nitelikli insan öldürmekten ceza almalıdır. Yalçın asli faildir, fırıncılar müşterek faildir" derken katil polis Mevlüt Saldoğan ise "Zor kullandığım kişinin Ali İsmail Korkmaz olduğu hala belli değil. Bugüne kadar kimseyi yaralama, öldürme kastıyla hareket etmedim. Şerefim üzerine yemin ederim. Vicdanen rahatım" diyor ve güne damga vuran sözleri söylüyor "Başbakan Recep Tayyip Erdoğan ve bakanlar 'Gezi darbe girişimidir' dedi. Ben darbe girişimini bastırdım."

Sanık Ramazan Koyuncu ise "Ali İsmail Korkmaz'a elim değmedi ama 16 aydır tutukluym. Kanunlara saygılıyım. Trafik cezam bile yok. Beraatimi istiyorum" dedi. İsmail Koyuncu ise hala "Dövülen Ali İsmail Korkmaz değil, montaj var." diyor.

Katillerin avukatı Mutlu Karayılan da "Ali İsmail Korkmaz olay yerinden koşarak ayrılmıştır. Hastane sonrası belki başına bir şey geldi? Belki başkası öldürdü. Ali İsmail Korkmaz'ı Mevlüt Saldoğan'ın öldürdüğüne dair dosyada tek bir delil bile yok. Müvekkilim sıradan bir vatandaş değil, polis memurudur. Nakdi ke-

falet verelim serbest bırakılsın. İşleri Bakanı, Vali ve Eskişehir TEM müdürü de davaya dahil edilmiş" diyor.

Mahkeme sonunda, sanık Yalçın Akbulut'un tutuklanma ve soruşturmanın genişletilmesi talebi reddedilerek savunma için ek süre verdi. Duruşma 26 Aralık 2014 tarihine ertelendi.

Mahkeme çıkışında bir açıklama yapan Korkmaz ailesinin avukatı Ayhan Erdoğan, dava görülürken canlı yayımlanan R.Tayyip Erdoğan'ın konuşmasında söylediği "Esnaf gerektiğinde askerdir, alperendir, kahramandır, polistir, hâkimdir" sözü üzerine suç duyurusunda bulunacaklarını söyleyerek, "Bir gün mutlaka yarılacaklar" dedi.

ÜNİVERSİTELER İSYANDA

Meksika

Geçtiğimiz aylarda Meksika'da gözaltına alınan ve sonrasında haber alınmayan 43 üniversite öğrencisi için yapılan eylemler ülke genelinde bir ayaklanmaya dönüştü. Uyuşturucu çeteleriyle işbirliği yaptığı bilinen hükümet, bu süre boyunca olayı yakından takip ettiklerini, bu yönde emniyet güçlerine tam yetki verdiklerini açıklamışlardı.

Birkaç gün önce de şehir çöplüğünde bulunan yanmış bir cesede yapılan DNA testi sonucu cesedin kayıp öğrencilerden 19 yaşındaki Alexander Mora Venancio'ya ait olduğu kesinleşti. Bunun üzerine bütün ülkeye yayılan eylemler daha da şiddetlendi. Özellikle iktidar partisinin binalarına, marketlere ve bankalara yönelik saldırılar artınca 6 aralık gecesi Emniyet Müdürü istifasını açıkladı.

Kayıp öğrencilerin aileleri çocuklarının başlarına gelenler için hükümetin ve aynı zamanda çetelerin parmağının olduğunu söylüyorlar. Çetelerin son bir yıl içinde binlerce kayıp insandan

sorumlu olduğu biliniyor. Venancio'nun da öldürülme şekli, geriye kalan 42 öğrencinin de çeteler tarafından öldürülmüş olmasından şüpheleniliyor.

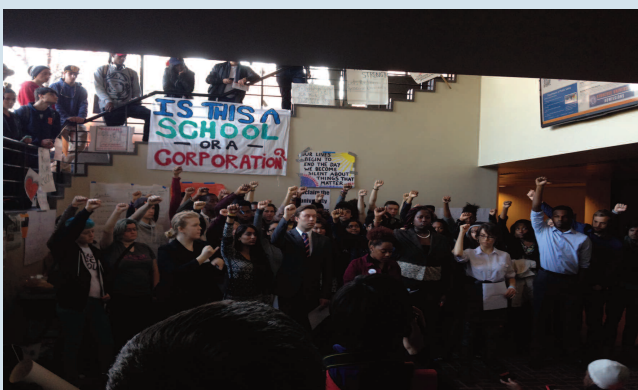

A.B.D.

New York'taki Syracuse Üniversitesi'nde öğrenciler üniversitenin özelleştirilmesine karşı Rektörlük binasında oturma eylemi devam ediyor.

Üniversitenin yeni rektörü Syverud'ın -aynı zamanda BP'de hisse sahibi olan bir avukat- kadın öğrencilerin, cinsel istismara uğramış, düşük gelirli, fiziksel özürü ve siyahi öğrencilerin derslerine çeşitli kısıtlamalar getirmesiyle üniversitedeki öğrenciler bir kampanya başlatmışlardı. Bu kampanyanın devamı olarak da en son rektörlük binasını işgal edip, oturma eylemine başlamışlardı.

Öğrenciler, herkesin eşit eğitim alacağı zamana kadar oturma eylemlerini sürdüreceklerini ve asla teslim olmayacaklarını söylüyorlar.

Eskişehir'de Şerzan Kurt Mahkemesi

Muğla'da Şerzan Kurt'u katleden polis Gültekin Şahin hakkında iki yıl önce 9 Eylül 2012'de verilen 8 yıl hapis cezası kararının Yargıtay tarafından bozulmasından sonra, mahkeme Eskişehir'de tekrar görülmeye başlandı.

Duruşma 5 Aralık günü gerçekleşti. Eskişehir Adliyesi önünde sabah saatlerinden itibaren polis yığınağı vardı.

İlk duruşmaya rapor göndererek, hasta olduğu gerekçesiyle katılmayan polis Gültekin Şahin, ikinci duruşmaya katıldı.

Şerzan Kurt'un babası Ömer Kurt, duruşmada "Bu süreçte hep adalet istedim. Asla ilkel bir düşüncüyü aklıma dahi getirmedim. Şerzan'ı geri getiremeyeceğiz. Ama gelecekte gençlerimizin ölmemesi için Gültekin Şahin ve onun düşüncesindeki kararlık güçlerle işbirliği yapanların bir daha böyle bir olaya sebebiyet vermemesi için sizin kararınız çok önemlidir. Siz bunların önüne geçebilirsiniz. Gerçek adaletin gerçek anlamda yer bulmasını istiyorum." dedi.

Şerzan Kurt'un ailesinin avukatları, polisin tutuklanmasını talep ederken, mahkeme heyeti bu talebi reddetti. Polis Şahin'in "avukatlarımla görüşemedim, ek süre istiyorum" demesi üzerine duruşma 24 Aralık'a ertelendi.

Kurt ailesinin avukatları mahkeme sonrasında yaptıkları açıklamada; "Bu ek süreyle duruşma ertelendi. Bu adaletin geciktirilmesinden başka bir şey değildir. Ancak herkes bilsin ki, biz adaletin gerçekleşmesi için bu topraklarda eşit, özgür birlikte yaşam için sonuna kadar mücadele edeceğiz. Sonuna kadar Şerzan için, herkes için adaletin arayışında olacağız." dediler.

Yeni Neslin Eylemle İmtihani

Umut Güneş

Tarih bize daha neleri gösterecek! Bireysel özgürlüğü en çok savunan ve bunun için milyonlarca insanın hunharca öldürüldüğü bir çok 'ulvi' savaşa giren sermaye sınıfı şimdi bunları bir çırpıda elinin tersiyle itiyor. Bu da yetmezmiş gibi yaşamın her alanını alabildiğine görmek, duymak ve hissetmek için (yaşam emekçilerinin ve onların çocuklarının olduğu her yerdir) elinden geleni her türlü demagoji ile yerine getiriyor.

Yeni nesil hangi değerlerle yetişecek dersiniz? Bundan sonra öğrenilecek ilk 'ulvi' değer itaat etmek olacak gibi görünüyor. İtaat et ve sürekli kork! Kork ki, düzene uygun kafalar yetişirelim ve bunda tarihi başarılar elde edelim... Etrafında gördüğün Xray cihazlarından korkma onlar senin güvenliğinin için, ama kafadaki sorulardan kork zira onlar senin geleceğini karanlıklara götürüyor. Oysa GBT sorgulaman aydınlık günler gibi temiz çıkmalı! İşte o zaman sinsi sinsi bakan ve Xray cihazının arkasında olmayı dünyanın en güvenli yeri zanneden, yüksek IQ'lu aynasızlara bakarak rahat ol! Çünkü sermayenin çarkları dönüyor ve sorunsuz insan öğütmeye devam ediyordur.

İşte sizlere verilen hayat ve bu hayatın değerleri... Ne özgürlük ama, o kadar özgürüz ki, kimsenin yaşam alanlarını ihlal etmiyoruz. Bizlere ayrılan metre karelik yerlerde etrafa düzen ve huzur saçan öğeler haline gelmiş durumdayız. Herkes bizlerle gurur duyuyor çünkü zamansız ve amansız sorularla, sermayenin ve bekçilerinin zamanını çalmıyoruz! Oysa aynı dakikalarda çalışan milyonlar, yüksek değerlerin bir nişanı olarak burjuvazinin medyasında ve şakşakçıların ağzında sakız gibi çiğneniyor!

Yeni bir nesli bekleyen gerçekte nedir? Yeni bir nesil bizlerden gerçekte ne bekliyor? Kafamızda sorular bir dolu? Kaygılar yine öyle...

Oysa şöyle bir kaygılardan arınsak ve düşünsek; korkma! Henüz kafanın içindekileri okuyacak bir cihaz icat edilmedi ama edilseydi bile ne değişirdi? Böylesi değerli düşüncelere ulaşmak için zahmetsiz bir yol bulmuş olurlardı. Ve orada akşam evine mutlu dönmek isteyen insanların hayalinden başka ne gördü ki? Gerçeği öğrenme çabası, gerçi bu sermaye için tehlikeli! Eskiye hatırlayınca! O zamanlar düşüncelere ulaşmak için ne de çok terlerdi aynasızlar ve ne de çok üşürdü, ıslak avluda yatan genç bedenler! Ama sen yine de adım at! Çünkü kafanın içindeki sorular orda duramaz. Hem nasıl dursun ki, yolunu bulmak ve kaybolmamak için sorular sormaz mı insan?

Biz sessiz sedasız büyüyen bir nesil değiliz, en güzel günlerimiz ve en genç olduğumuz anlar; sorular sorup, eyleme geçtiğimiz anlardır. İşte güç ve cesaret orada, o kalabalığın içinde. Gelecek orada çünkü oranın dışında her şey ve her yer bizlere orta çağın kasvetli havasını hatırlatıyor. Ve geleceğe dair söylediği iddia edilen her şey esasında geçmişe ve her gün daha fazla koku veren 'yarına' dairdir. Zira çürümüş, güçsüzleşmiş bir yapı üzerine yeni dünyalar inşa edilmez!

Ne yaparsak yapalım kafamızın içindeki o düşüncelerle Xray cihazını geçeceğiz ve itaat etmeyeceğiz. Duraksama söz konusu dahi olamaz! Deniz'den gelen çığlık her türlü tereddütü yok etmeye yeter. Deniz bu yüzden engin ve huzur vericidir. Artık adım atma zamanı! Çünkü durgun dalgalar yok etrafımızda, etrafımız kaynayan bir kazan ve nereden patlak vereceği bilinmiyor. Ama sınıra dayandığımızın sermaye de farkında, bu yüzden okul kapılarını dahi koruma ihtiyacı duyuyor. Yeni nesli düşündüğü için değil, yeni neslin kendisine ne kadar tehlikeli olduğunu anlamak için...

İtaatkar ve sorgu sual bilmeyen bir nesil yalnızca örümcek beyinlerin icadı ve hedefi! Sana uzaktan bakınca güçlü görünebilir, ama yaklaştığında karanlıklar içindeki korkusunu ve yok oluşunu görebilirsin. Evet adım atma vakti geldi! Hem de kafadaki düşünceler ve onların eylem isteği ile birlikte! Cesaret isteyen bir andayız, bu doğru ama cesaret gerçeklerin gücüyle dünyayı değiştirmeye karar vermek demek. Karar verildi mi, güzel. Öyleyse şimdi güzelce dinle, ne de güzel ötüyor sermayenin son teknoloji ürünü Xray cihazı "Dikkat! Komünizm Tehlikesi"

PTT Sirkeci'de Rant Şahane Evrak Bahane...

İnşaat İş Sendikası, PTT Sirkeci'de ödenmeyen ücretleri için eylemde olan işçilerin 21 Kasım Cuma günü gözaltına alınmasını protesto amacıyla, 24 Kasım'da kitlesel bir açıklama gerçekleştirdi. Eyleme İstanbul Üniversitesi öğrencileri, ara- larında Mücadele Birliği Platformu'nun da bulunduğu devrimci örgütler ve siyasi partiler destek verdi.

İstanbul Üniversitesi öğrencileri "İnşaat İşçisi Köle Değildir" pankartı açarak ve "İnşaat İşçisi Onurumuzdur", "İnşaat İşçisi Köle Değildir", "Yaşasın İşçi-Gençlik Dayanışması", "Yaşasın Örgütlü Mücadelemiz" sloganları, alkış zılgıt ve ıslıklarla geldiler. İnşaat işçileri ise "Devrimci Öğrenciler Göz Bebeğimizdir", "Yaşasın Sınıf Dayanışması" sloganlarıyla karşıladılar.

İstanbul Üniversitesi öğrencileri, okulda öğrencilere karşı uygulanan baskılardan, öğrenimlerine ilişkin eylemlerine, siyasi görüşlerine ilişkin mücadelelerinde sürekli dayanışma içinde örnek aldıkları bir tavrı içinde olan inşaat işçilerinin hem haklarının gasp edilip hem de yerlerde sürüklenerek gözaltına alınmasını protesto etmek için geldiklerini belirttiler. İnşaat İşçileri Sendikası'ndan Remzi Yılmaz işçilerin ücret alacaklarına ilişkin, İnşaat-İş Sendikası Başkanı

Mustafa Adnan Akyol ise geleceğin işçileri olan üniversite öğrencilerine kapitalist sisteme karşı mücadeleyi birlikte yürütmek gerektiğini belirten bir konuşma yaptı.

KESK'ten

Dayanışma Ziyareti

26 Kasım günü KESK İstanbul Şubeler Platformu üyeleri inşaat işçilerini ziyaret etti. İnşaat İş Sendikası yöneticileri ve işçilerden eylem süreci üzerine bilgi alan KESK üyeleri, işçilere gerekli ödemenin yapılması için nasıl bir yöntem izlenebileceği ve nasıl yardımcı olabilecekleri konusunda fikir alışverişinde bulundular. KESK üyeleri işçilerle dayanışmada bulunmak amacıyla ihtiyaçlarının karşılanması konusunda da yardımcı olabileceklerini ve dayanışmayı daha güçlü hale getireceklerini belirttiler.

PTT Sirkeci'de İşçilere Dilekçe Engeli...

İnşaat İş Sendikası üyeleri ve emek dostlarıyla birlik toplu şekilde işçilerin ücretlerinin ödenmesi için Ulaştırma Denizcilik ve Haberleşme Bakanlığı'na toplu dilekçe göndermek istedi.

Eyleme Mücadele Birliği Platformu, Alınteri, Özgür Gelecek okurları ve İstanbul Üniversitesi öğrencileri destek verdi.

Basın açıklaması duyurusu üzerine PTT Sirkeci önüne yine çevik kuvvet ve çok sayıda sivil polis yığınağı yapıldı. İşçilerin yaptığı çağrı üzerine gelen emek dostlarıyla birlikte Ulaştırma Denizcilik ve Haberleşme Bakanlığı'na dilekçeleri postalamak isteyen İnşaat İşçileri Sendikası'na polis "Toplu dilekçe vermeye kalkarsanız müdahale ederiz" tehdidinde bulundu. Sendika yöneticileri "Bu korkunuz ve tehdidiniz sebebi nedir? Biz en doğal hakkımız olan bir işlem gerçekleştirmek istiyoruz. Bunu işçilerin arkadaşlarıyla birlikte yapmanın önünde herhangi yasal bir engel yok. Müdahale ederseniz siz suç işlemiş olursunuz?" dediler. Yaşanan tartışmanın ardından PTT Sirkeci yönetiminin ayrı bir bölümde dilekçelerin gönderilmesi için banko açtığı öğrenildi. Bunun üzerine işçiler ve emek dostları durumu bir süre sloganlarla protesto ettiler ve PTT'de herkesin işlemlerini yaptığı bankodan postalarını göndereceklerini belirttiler. Destekçilerin de katılımıyla gruplar halinde dilekçeler gönderildi.

PTT Sirkeci'de "Ankara'dan Evrak Geldi" Manevrası

PTT Sirkeci Başmüdürlüğü, müfettiş raporuna rağmen işçilik ücretlerini ödememek için ayak oyunlarını sürdürüyor. Şimdi de "Ankara'dan Evrak Geldi" diyerek oyunu en baştan başlatmaya çalışıyor. 3 Aralık günü mesai saatlerinin bitimine doğru işçilerden korktuğunu ve yanlarına memur göndermediğini iddia eden PTT Sirkeci Başmüdürlüğü, polisi aracı ederek işçilere Ankara'dan evrak geldiğini söyledi. İşçiler olayı şöyle aktardı:

"Saat 16.00'dan sonra bir polis memuru yanıma gelerek 'postadaki arkadaşlar sizden korkuyormuş yanınıza geleliyormuş. Ankara'dan hayırlı bir haber var size evrak göndermişler. Bu tebligatı almanız lazım' dedi. Biz de 'Biz adam yemiyoruz getirip versinler bakalım neymiş' dedik. Polis memuruyla birlikte bir güvenlik elemanı ve bir memur geldi bize bir tane tebligat zarfı verdi. Ben baktım, kapalı zarf ne olduğunu bilemedim, tereddütte kaldım. Bu ne evrakı ne bileyim, bu postane gene ne işlerin peşinde deyince polisler 'Bak Ankara'dan gelmiş hayırlı bir evraktır siz imzanızı atıp evrakı alın' dediler. Ahmet arkadaş, 'Benim okumam yazmam yok ben ne bileyim ki bu evrak neyin nesi ben almıyorum' dedi. Ben evrakı alınca tüm arkadaşların adına tebligatı aldığımızı dair imza istediler. İmzayı atıp evrakı aldım. Açtığımda resmen sinir krizi geçirdim. Ankara'dan geldi dedikleri evrakın altında PTT Müdürü Selahattin Ekici ve yardımcısı Hulusi denen adamın imzası var. Ve evrakta bizim alacaklarımızı ilişkin Zamir İnşaat'a yazı gönderdiklerini onların da bizlere borcu olmadığını belirttiği, PTT'nin de Zamir İnşaat'a borcu olmadığını, dolayısıyla bizim ücret alacaklarımızdan da PTT'nin sorumlu olmadığını ve bize mahkeme yoluna gidebileceğimizi belirten bir yazı. Sinirlerimiz bozuldu evrakı yanlarında fırlatıp attık, biz sinirlenince evrakı alıp apar topar içeri kaçtılar. Bize ücret alacağımız olduğuna

dair bir evrak gerektiğini, böyle bir evrak olursa derhal ödeme yapacağı üzerine defalarca emniyet müdürü, güvenlik amirleri, sefleri yanında şeref namus sözü veren PTT yönetimi, 6 müfettişin hazırladığı rapora rağmen, evraklarla ayak oyunlarına, aldatmacalarına, sahtekarlıklarına yenilerini ekliyorlar. Daha bir gün önce müfettişlerin raporları çıkarırken, hazırlanmış dosyadan evrak istedikleri, bu evrak eksik olduğu için ödeme yapılamadığını iddia edenler şimdi başka oyunlara giriştiler. Her türlü hukuku çiğneyip geçtikleri, suçlarına suç ekledikleri yetmedi sahtekarlıklarını sürdürüyorlar".

İşçiler PTT yönetiminin yeni evrak oyunlarını sloganlarla protesto ederek çevreden geçenlere anlatarak teşhir ettiler.

"Evrak Manyağı PTT..."

5 Aralık günü de "Elimizde müfettiş raporunun çıktığı dosyadaki evraklardan birisi yok" gerekçesi denildi. 6 Müfettiş raporuna rağmen bir gün 'eksik evrakı' isteyen, sonra "Bizim size borcumuz yok" evrakı tebliğ eden PTT yönetimi, ertesi gün bir başka 'eksik evrakı' istiyor. Sürekli inşaat işçilerinin yanında olan emek dostlarından birinin "Evrak Manyağı PTT... Şu fotokopi çeken kırtasiyelerden biriyle anlaşalım her gün tüm evraklardan birer tane gönderelim de kimse yorulmasın nasılsa isteyecekler" demesi tüm emekçileri gülmüştü. İşçiler "Ücretsiz evrak takip danışmanlığı yapılır dövizde asalım" diyorlar gülümseyerek.

PTT Sirkeci'de bugüne kadar defalarca ihalelerin yapılp, kimisinin yanında kaldığı bir çok işçinin ücretlerini ödenmediği, kimisinin defalarca gelip sonunda umudu kesip gittiği bilinen gerçeklerden. Sürdürülen eylem nedeniyle ücretleri ödemek zorunda kalması PTT için asıl tehlike! Çünkü işçilerin bu eylemi emsal olacak ve bundan sonra usulsüz ihalelerle işçilik ödemeleri üzerinden sağladıkları rantın rahatını unutmaları gerekecek. PTT'nin 'bir buldurup bir kaybet-tirme' taktiğiyle işçilerin umutlarını kırıp göndermeye çalıştığını belirten işçiler, "aslında kendilerini yoruyorlar. Bizim zaten kaybedecek bir şeyimiz yok. Ama onların sıcak bir işyerleri, mevkileri, gaspettikleri işçi ücretleriyle lüks bir yaşam sağlayan evleri var. Bırakıp gideriz diye umutlanmasınlar. Ayak oyunlarıyla bizi göndermeye çalışırken ayakları kayıp kendilerini uçurumun dibinde buluverirler" diyerek ücretlerini alınca kadar eylemi sürdürme kararlılıklarını dile getiriyorlar.

Soma Şirket Grubu Gidecek Derken, Biz Gittik

Soma'da işten atılmaların yaşandığının ertesi gününde işçilerle kısa bir röportaj yaptık. Bu işçiler daha önce gerek başbakanla, gerek meclis başkanı Cemil Çiçek ile görüşme yapan grubun içerisindeki işçiler.

İşten atıldınız, ne düşünüyorsunuz?

1. İşçi: Süreç ne gösterecek? Ne olacak? Bize ne kadar sahip çıkacaklar? Umutsuz bir şekilde, kaygıyla geleceğimize ne olacak merak ediyoruz. Kışın ortasında 2800 kişi, 10000 kişi demek, bak- kal demek, esnaf demek, kira demek, öğrencileri okuyan insanlar demek. Bankalara olan borç demek. Devlet bu durumda ne yapacak göreceğiz. İnsanlar burada umutsuz, çaresiz. Ne desek boş yani. Devletin bu insanlara sahip çıkması gerekiyor.

2. İşçi: Bize verilen sözler tutulmadı, yaralı arkadaşlarımıza verilen sözler tutulmadı. Her gün ölmeye devam edeceğiz. Maden olmasa, inşaat, inşaat olmasa başka bir iş kolu. Orada cinayetler devam edecek. Gerçek işveren bizim TKİ (Türkiye Kömür İşletmeleri). Ama bizi yalnız bıraktı, kış gününde işsiz bıraktı. Yani bunun suçlusu devlet.

6 Ay boyunca devlet size ikişer maaş vererek bir bakıma sizi susturdu. Şimdi bunu da kestiler. Devlet şimdi sizi sırtından indirdi. Devletin gücü bu kadar, bu kadar taşıyabildi sizi.

1. İşçi: Biz iş beklerken, işsiz kaldık. Bu insanlar sadece çaresiz. Devlet bakanı bize "diğer şirketlere dağıtacağız" dedi ama henüz bir açıklama duymadık.

Bu ülkede ilk işsiz kalan siz değilsiniz elbette;son da olmayacaksınız; patronlar, burjuvalar, devlet. İşine geldiği zaman çalıştırıyor, işine gelmediği zaman sokağa atıyor. Siz ilk kez böyle bir şeyle karşı karşıya kalıyorsunuz. İlk kez bu kadar büyük sayıda.

1. İşçi: Bu kapitalizmin kar hırsıdır. Para yoksa iş yoktur. Bu sadece madenciler için değildir, her alanda böyledir. Fazla üretim, az gider. Bilmiyorum, bekleyip göreceğiz. Yani bir ay, iki ay bu insanlar işlerine dönmeyecek, bu mağduriyetler giderilmezse. Biz köylü çocuğuyuz, emekçi çocu-

ğuyuz. Bütün işçiler için geçerli bu. Hepimizin kaderi bu işsizlik. Birlik olmamız gerekiyor. Birlikte olup, birlikte sonuca ulaşmak.

2. İşçi: Maden devletin, makina devletin, kömür devletin, patron sadece fotoğraf. Devlet bile güvensiz iş sahasında ucuz işçi çalıştırıyor. Bu ölümler, bu cinayetler bundan kaynaklanıyor. Bir numaralı suçlu devlet.

Yani anladığımız kadarıyla sizin çalışmama- lım paramızı alalım diye bir derdiniz yok. Madenlere inmek, kendi işinizi yapmak istiyorsunuz. Yine ocaklara inip güvenceli bir şekilde çalışmak mı istiyorsunuz?

2. İşçi: Sağlıklı, emniyetli bir iş sahası istedik. Onlar da bizi kapının dışına koydu. Çok şey istemiyoruz, bizim istediğimiz büyümüş ki bize cezayı verdi.

1. İşçi: Bu ocakların özel sektörde çalışsa da devlet güvencesi altında olması. Bunu, iş yeri denetimlerini de dahil, devletin düzenlemesini istedik. Ama çok şey istemiyoruz.

Fakat müfettişler geldiği zaman, işverenle kurduğu ilişkiyle, işi 'kuralına' uyduruyordu, ama değil mi?

2. İşçi: Müfettişler gelmeden bir ay önce çalışmalarımız başlıyordu. Müfettişler her yere gitmiyordu, yalnızca bizim emniyetli bir şekilde yerine getirdiğimiz yerleri geziyorlardı. Yer altında çalışan geb'çi dediğimiz mazotçuları saklıyorlardı.

1. İşçi: Bizim en büyük sorunumuz taşeron sistemidir. Bu ülkenin kamburudur. Ekmeğe muhtaç olacak durumlara geldik. Bir kişi para kazanıyor, geri kalanları ekmeğe muhtaç ediyor. Hayattaki en kötü şey budur, insanları ekmeği ile tehdit etmek. Bizden sesimizi çıkarmamamızı istiyorlar. İstedikleri şartlarda çalışalım, istedikleri ücretleri versinler, sen hakkına razı ol mantığı!

Ne yapmak lazım peki?

2. İşçi: Taşeronun ortadan kaldırılması gerekiyor. Devletin, tehlikeli işleri taşeronun elinden alıp, kendisi çalıştırması gerekiyor. En önemli emniyet budur.

Devletin olduğu zaman da bunlar oluyordu! Devletin görevi bu ama, devletin olanaklarını, patronlara, sermaye sınıfının hizmetine sunmak. Şimdi biz daha büyük düşünmek zorunda değil miyiz? Biz ha özel sektörde, ha devlet sektöründe yine biz en asgari yaşam şartlarıyla, ölümlü burun buruna yaşamaya devam mı edeceğiz. Yani işçi-patron ilişkisi devam mı edecek?

1. İşçi: Bu insanlar birlik olmadığı sürece, maalesef bu sistem, bu düzen devam eder. Burada insanların siyasi kimliği, dini, ırkı ne olursa olsun birlikte olmalıyız. Bu insanlar çok şey istemiyor aslında. İyi bir ücret, insanca yaşam, insan gibi değer görmek, iş güvenliğinin devlet tarafından sağlanması. Dört talep, başka bir talebimiz yok. Kendi adıma.. Bu Türkiye'deki bütün madencilerin ortak talebidir.

2. İşçi: Biz bu 301 cinayetten sonra (arkadaşlarımızı öldürdüler), Soma Holding grubunu gidecek zannederken, işçiler kovuldu. İşte adalet bu. Soma Holding yerine biz gittik. Soma Holding'in iş akdi feshedilecek derken, bizim iş akdimiz feshedildi.

Çok büyük bir acı ama, Soma'da, Bergama'da, Savaştepe'de, Kırkağaç'ta, Kınık'ta şimdi herkes devletin gerçek yüzünü gördü. 30 Kasım itibarıyla devlet yüzündeki perdeyi indirdi. Kilit şey şu: işçi bundan sonra ne yapacak?

2. İşçi: 13 Mayıs'tan sonra daha net gördük. Biz bu güne kadar devlete güvendik, o da bize bunu yaptı. Kime güveneceğimizi bilmiyoruz.

1. İşçi: Devlet umarım işçileri mağdur etmez.

Çeşitli örnekler var. İşçiler bir sürü yerde saldırıya uğruyor. Bazı yerde işçiler kabulleniyor, bazı yerlerde kabullenmiyor. Mesela bugün

Yatağan'da bir işgal var. Siz hala devletten iyi niyet mi bekliyorsunuz, yoksa işçiler toplanıp buna karşı bir şey yapacak mısınız?

2. İşçi: Biz elimizden geldiğince işimize sahip çıkmaya çalışıyoruz ama elimizden aldılar.

1. İşçi: Şimdi buradaki insanlarda korku var, sindirilmişlik var, sınıf mücadelesine bilinçsizlik var, birliktelik yok. Bunlar temel etken. İşinden korkuyor, ekmeğinden korkuyor, bireysellik var. Aslında hepimizin ortak noktası. Madende de, inşaat da, fabrikada da aynı şey. İşçi örgütlü ve birlikte olmak zorunda.

İşçi bugün burada örgütlü olsaydı, dün sizin iş akdinin feshedildiği zaman, çalışan madenlerdeki işçiler iş yerlerinde işi durdursaydı, ne olurdu?

2. İşçi: Devlet müdahale etmek zorunda kalırdı. Bütün işçilere iş sahası açmak zorunda kalırdı. Ama maalesef örgütlenme yok.

Bunu yapmak gerekir. Bugüne kadar yapamadık ama yapabiliriz. Bu devlet katliamın ilk günü civar şehirlerden binlerce çevik kuvvet getirdi, Toma getirdi, Jandarma taburu getirdi. Sizden ve öfkemizden korkuyor devlet.

1. İşçi: Maalesef olmuyor. İşçiler arasında ayrılıklar oluyor. Buna önderlik yapacak insanlar yok. 2. İşçi: Sendikalar yok.

1. İşçi: Sendika ayrı bir şey artık. Sendika ne kadar olsa da bu iş sendikaları aştı artık. İşçilerin birlikteliği önemli; işçilerin içinden çıkacak önderler oluşturup, beş tane on tane önder çıkarıp, ona göre karar alması gerekiyor. Bundan başka alternatif yok. Bunu başaramazsak, başarılı olamayız. Bu çıkışların daha da olacağını düşünüyoruz. Biz bunu beklemiyorduk, bunu bize yaptılar.

2. İşçi: Yazıklar olsun bu devlete. Biz Soma Holding grubu gidecek derken, biz gittik. Başka bir diyeceğimiz yok; bu kış gününde bize bunu yaptılar. **Teşekkür ederiz.**

“Ölü Gibi Yatıncaya Kadar Çalışacaksınız!”

Remzi Kitabevi’nde çalışırken 4 Aralık günü işten çıkarılan Remzi Baransel’in işe geri alınması için Nişantaşı Şubesi önünde Mağaza Çalışanları Platformu üyeleri eylem yaptı. Türkiye’nin en büyük yayınevlerinden biri olan ve çok sayıda satış mağazası olan Remzi Kitabevi’nin yöneticileri Nişantaşı mağazası önünde yapılacak eylem öncesinde polis çağırıldı.

Mağaza Çalışanları Platformu üyeleri “Remzi, D&R, Mephisto, Alkim; Hepiniz Aynı Kitabın Lacivertisiniz” pankartı açarken “Kolektif Emek, Kolektif Mücadele”, “İşçiler Kovuluyor Platform Direniyor”, “Nasıl İstersem Giyinirim Vitrin Mankenini Değilim” dövizleri taşıdılar.

“Atılan İşçiler Geri Alınsın”, “Direne Direne Kazanacağız”, “Remzi Şaşırma Sabrımızı Taşırma”, “Mobbinge Hayır” sloganları atılan eylemde işten atılan Behram Baransel, 9 aydır Remzi Kitabevi’nde, 16 aydır ise sektörde çalıştığını ve hemen her yerde çalışma koşullarının birbirinin aynı olduğunu belirtti. Aşgari ücretle sınırlı bir ücret, yol, mesai, resmi tatil ve yemek kartı gibi ücretlerin ödenmemesinin ya da kesilmesinin bu sektörde çalışanlar için normal olduğunu söyledi. Bununla birlikte her türlü sosyal hak gasplarının, iş saatlerinin aşırı yoğunlaşmasının da sık yaşananlar arasında olduğunu ifade etti. Fiziksel ve ruhsal çöktürülen üzerlerine bir karabasan gibi çöktüğünü söyleyen Baransel, mobbing uygulamalarının ise bu sektörün genel yönetim ve idare biçimi haline geldiğini belirtti.

9 Ay Remzi Kitabevi’nde çalışan Baransel, Remzi Kitabevi Koordinatörlerinin “Alnınızdan ter

yere akıncaya kadar çalışacaksınız, sonra eve gidip ölü gibi yatacaksınız” sözünü aktararak kitabevi çalışanlarının nasıl bir sömürüye maruz kaldığını özetlemiş oldu.

Mağaza Çalışanları Platformu olarak tüm işten atılmaya karşı mücadeleyi büyüteceklerini söyleyen Baransel, “Bilinsin ki, tüm işten atmalar; patronların düşündükleri gibi bizleri geriye götürmez. Aksine, öfke ve kinimizi bileyerek bizleri

daha ileri götürmektedir. Benim ve diğer arkadaşlarımızın işe iadesi ve bu süreçte uyguladıkları saldırıların hesabını buradaki işçilere vermeleri gerekiyor. Yoksa mücadelemiz çeşitli biçimlerde devam edecek” dedi.

Mağaza Çalışanları Platformu üyeleri sloganlarla eylemi bitirirken, pankartı mağaza vitrininin camına yapıştırarak mağaza önünden ayrıldılar.

Ne Yapmalıyız?

Y a t a - ğan’dan birkaç dakikalık bir video. Bir grup işçi Türk-İş yöneticilerini karşısına almış bağılıyor! “Soma’da katliam oldu,

yoktunuz. Ermenek’te katliam oldu, yoktunuz. Daha ileri gidebiliriz. İstanbul gibi olabiliriz!”. Hepsini konuşuyor, hepsi bağıyor. Sendikacıların halini tahmin edersiniz, malum! Yaklaşık 1,5 yıldır haykıyor “Özelleştirmeye Hayır!” diye Yatağan işçisi! Memlekette haykırmadıkları, slogan atmadıkları yer kalmadı. Öfkeler, kararlılar. Ama sendikal bürokrasiyi aşamadılar! Kandırıldılar. Yönetici.” Herkes sahaya inerse, işler karışır” diyor. Yöneticilerin işyeri komitesi ile uzun süren görüşmeler sonucunda şirkete tüm haklarıyla devirlerini kabul ettirdiler ve şirket Yatağan’a girdi!

Aynı günlerde Soma’da işten atılmaya uğruşan bir şekilde süregelen görüşmelerde madencilerin durumu da farklı sayılmaz. O gün, Disk’e bağlı sendikaların genel başkanı Diyarbakır’da, Ege Bölge temsilcisi (işçi olduğu gerekçesiyle) İzmir’de. Soma’daki yöneticiler ise umutsuz! “Bu işçiden bir şey olmaz” havasında. Sadece seyrediyorlar. Öncü işçilerin bir kısmı, Kaymakamlık önünde, bir kısmı ise evinden hiç çıkma gereği duymamış. Bir umut olarak el uzatılan Dev. Maden-sen: Katliam ertesinde işçilerin ileri olanları, katliamda payı olan Türk-İş’e bağlı Maden-İş Sendikası’ndan istifa ederek, Dev Maden-Sen’e geçmişlerdi. Fakat Dev Maden-Sen hantal yapısı, iki başlı yürümesi (Disk ismini kullanarak işçi meclisleri çalışması yapanları kastediyoruz) ve bu tarafların birbirleri hakkındaki görüş ve tavırları nedeniyle sendikal yapıya şu an mesafeliler. İnanmıyorlar. “Bu iş sendikaları aştı” ve “Bu katliamın sorumlusu devlettir” diyecek kadar da bilinçliler ama. Dev Maden-Sen, bu haliyle iki parça ve bu sendikal yapı ile ilk adımlarını atmaya çalışan madencilerin ayağına prangaya dönmüş durumda...

Bugünlerde herkes komite-konseylerde örgütlenim çağrısı yapıyor işçi sınıfına. Herkesin kendi sınıfsal konumu ve ideolojik yaklaşımı doğrultusunda komite-konseylere bakışı farklı. Kimi, sendikaların taban örgütlülükleri olarak yaklaşıyor, kimisi ise sendikal yapı içerisinde “muhalif” işçileri birleştirip, sendika yönetimleri içerisinde yer alabilmenin basamağı olarak. Diğer bir yaklaşım anarko-sendikalistler, her türlü sendikal anlayışa laf yetiştirmeye çalışarak, “kendilerince” bir başka sendikal kast anlayış yerleştirmeye çabalıyorlar.

Komite- Konseyler Ne Olmalı?

Biz işçi sınıfının önüne ne koyacağız? Sendikal örgütlülüğü reddetmeden, ama tüm iradesini ona da teslim etmeden bağımsız örgütlülüklerimizi yaratabiliriz. Komite ve konsey örgütlenmeleri bugünün ayaklanma, devrim ve iktidar organları olduğunu ısrarla vurgulayarak, işçi sınıfının her türlü mücadelesinin önünü açacak olan örgütlenmelerdir. Kim nasıl yaklaşırsa yaklaşsın, işçi sınıfının bugün içinde bulunduğu ruh hali, daha fazlası ve daha ilerisi içindir.

Yıllardır sendikal yapılar içerisinde, türlü oyunlar ile işçi sınıfı mücadeleden itildi, dışlandı. Söz söyleme, karar alma ve uygulama hep ‘birileri’ tarafından hayata geçirildi. Ve mevcut sendikal anlayışlar sayesinde işçi sınıfının ufku sürekli, iş barışı, ekonomik mücadele ve ‘daha yaşanabilir bir yaşam koşulları’ üzerine oturtuldu. Mevcut olanı koruma güdüsüyle yapılan hamle işçi sınıfının daha da geri gitmesine neden oldu. Tüm bunlara rağmen sınıf çelişkilerinin keskinliği sayesinde, sınıf içerisinde örnek teşkil edecek mücadele biçimleri mayalanıyor. Her eylem ve pratik sınıfa nasıl yapılmaması gerektiğini gün be gün öğretti. Gerektiğinde ekonomist-sendikalist anlayışları da aşabilmenin yolu, işçi sınıfının bağımsız öz örgütlülükleri olan, komite ve konseylerde örgütlenerek, ‘daha ileri gidebiliriz’.

Sınıf bilinçli öncü işçiler, EN ÖNE!

DİK/İZMİR

Torunlar Center İşçileri Ödenmeyen Ücretlerini İstiyor

Torunlar Center şantiyesinde elektrik işlerinde çalışan işçiler iki aylık ücretlerinin halen ödenmemiş olması nedeniyle şantiye önünde eylem yaptı. 25 Kasım günün Meci diyeköy Torunlar Center önünde “Dünyayı Biz İnşaa Ediyoruz Altında Yine Biz Kalıyoruz Artık Yeter - İnşaat-İş Sendikası” yazılı pankart açan işçiler “İnşaat İşçisi Köle Değildir”, “Ücret Haklarımızı Gasp Edilemez”, “Zafer Direnen Emekçinin Olacak” sloganları atarak 2 aylık ücretlerinin ödenmesini istedi.

Eyleme PTT Sirkeci’den ücret alacakları için eylemde olan inşaat işçileri, Mücadele Birliği Platformu, Alınları ve Özgür Gelecek okurları da katıldı.

Torunlar Center yetkilileri, kendilerinin taşeron firma olan İntensis firmasına işçilik ücretleri dahil olmak üzere ödeme yapıldığını ve sorumlu

olmadıklarını belirtti. İnşaat İş Sendikası yöneticileri İntensis firması yetkililerinin aranmasını ve işçilere bir açıklamada bulunulmasını istedi. İntensis firması yetkilileriyle görüşülmesi üzerine İntensis firması yetkilileri gelerek işçilerin bağlı oldukları taşeron firmaya kendilerine bildirilen tüm işçilerin sigortalarının ve ücretlerinin yatırılmış olduğunu ve taşeron firmaya işçilik ücretleri de dahil ödemelerini yaptıklarını belirtti. İstenirse taşeron firmaya gidilerek işçileri firma yetkilileriyle görüşebileceklerini söyledi. Bunun üzerine İnşaat-İş Sendikası yöneticileri işçilerle birlikte işçilerin bağlı oldukları firmaya görüşmeye gittiler.

İlerleyen saatlerde, görüşmeye giden üç işçinin ücreti orada ödendi, diğer işçilerin ücretleri de hesaplarına yatırıldı.

“Ücretler Maaşlara Eklensin!”

İstanbul Üniversitesi Çapa Tıp Fakültesi Hastanesi taşeron işçileri, 29 aydır kesilen ücretlerinin yeni ihale döneminde maaşlarına eklenmesi için eylem yaptı.

Yeni ihale döneminin başlaması üzerine tekrar taleplerini dile getiren taşeron işçiler, üniversite yönetiminin kesilen ücretlerin maaşlara eklenmesi sürecindeki görüşmelerde işçilerle pazarlık yaparak eklenecek ücretleri düşük tutmaya çalışmasına tepki göstererek bugün bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

Taşeron sağlık emekçileri adına basın açıklamasını okuyan Taş-İş-Der Başkan Yardımcısı Güneş Cengiz, taşeron sağlık işçileri olarak haklarını öğrenip mücadele ettikçe üniversite yönetimi ve hükümetin görev geldiklerinden beri iş yasalarında var olan haklarını vermediklerini belirtti. Üniversite yönetiminin “mağduruz, paramız yok, aynı gemideyiz batarsak birlikte batır, çıkarsak birlikte çıkarız” diyerek üniversitedeki en düşük ücretleri alan taşeron işçilerin ücretlerinden yemek ve yol paralarının kesildiğini söyleyen Cengiz, üniversiteye gelir sağlamak için çocuk tedavi binasının yıkılıp yerine otopark yapıldığını, yemek ücretlerinin kesilip, hastanın yemeklerinden yiyeceksiniz denildiğini, ama üniversite yönetiminin bu yemekleri beğenmeyip lokantalarda yediklerini belirtti.

Taşeron temizlik şirketlerinden birinin işçilerin maaşlarını ödemediğini ancak kendi ihtarları üzerine tam 6 ay sonra teminat bozarak işçi maaşlarının ödendiğini söyleyen Cengiz, “Temizlik personeli arkadaşlarımızı haftada 56 saat

çalıştırdınız, biz 45 saat çalışmalarını sağladık. Sizler işçilerin maaşını günlerce geciktirdiniz, bizim mücadelemizle ücretleri gününde yatırmaya başladınız. Kreşleri kullanamayan arkadaşlarımız ancak bizim mücadelemiz sonrası kreşlerden yararlanabildiler” dedi.

Üniversitenin asıl işçisi olduklarına ilişkin dava açtıklarını ve kazandıklarını hatırlatan Cengiz, “Hükümet kadro vermiyor” denildiğini verilen mücadele sonrasında kazanılan 1500 kişilik kadro hakkının ise yıllarca hastaneye emek vermiş işçilere değil, Bağcılar Devlet Hastanesinden gelen ve yönetimdeki kişilere yakın olanlara verildiğine dikkat çeken Cengiz, yıllık izinlerin kullanılmadığını, mücadele edip kazanılan izin haklarının ardından, geçmiş yıllardaki izin haklarını kullandıklarına dair işçilere zorla evrak imzalatıldığını belirtti.

Taşeron işçilere hastanede her türlü işin yaptırıldığını buna rağmen ücret hakları olmak üzere her türlü haklarının gasp edildiğini, kalp krizi, iş kazası geçiren ve ölen arkadaşları için mücadele verdiklerini, ama dertlerini bir türlü üniversite yönetimine anlatamadıklarını belirtti.

Hastanede çalışan işçi arkadaşlarına da seslenen Cengiz, derneğin 4 yılda açtığı dava sayısının 330’a ulaştığını hatırlatarak, geçmişte kesilen ücretlerini alabilmek için dava açmaları gerektiğini ve dernekte yardım alabileceklerini belirtti.

Yatağan İşçileri İşletmeyi İşgal Etti

Muğla Yatağan santrali için yapılan özelleştirme ihalesini kazanan şirketin gece yarısından sonra santrali devralacağını duyan işçiler, işyerini terk etmeme kararı aldı. İş makineleriyle işyerinin önüne barikat kuran işçilere mesaeide olmayan arkadaşlarından da destek geldi.

Fabrikalarını işgal eden yaklaşık bin işçi, “Biz artık Ankara’nın değil, Türkiye’nin sesimizi duyurmasını istiyoruz. İşçiler birlik olursa Türkiye’de yer yerinden oynar. Bugün Yatağan kaybederse tüm işçi sınıfı ve emekçi halkımız kaybeder. Gün artık diktatörlerin değil, işçi sınıfının yanında olma günüdür.” diyorlar. İşçiler ve sendika, herkesi kendilerine destek olmaya, eylemde yanlarında yer almaya davet ediyorlar.

30 Kasım geceyarısı 00.00’da sayacıları sı-

fırlayacak olan santral yetkilileri, böylelikle özelleştirmeyi tamamlayıp, santrali devretmeyi planlıyorlardı. Ancak iş yerleri özelleştirilen Yatağan Maden ve Termik Santral işçileri, iş yerlerinin devredilmesine izin vermeyeceklerini söylüyorlar ve işletmeye kimsenin giriş çıkışına izin vermiyorlar.

Gece boyu nöbet tutan işçiler, lastikler yaptılar. Sabah saatlerinde yürüyüş yapan işçiler, santral önündeki bekleyişlerini sürdürürken, santralden dumanlar yükselmeye başladı; işçiler gelen itfaiyeyi de engellediler.

Yatağan işçileri, 5 Aralık günü ihaleyi alan firma ile anlaşma imzalayarak işgali ve eylemi sona erdirdiler. TES-İş Sendikası Yatağan Şube Başkanı Fatih Erçelik yaptığı açıklamada, özelleştirmeyi engelleyemediklerini ama mevcut kazanımların korunduğunu, herhangi bir enerji ve maden işçisinin işten çıkarılması halinde tekrar meydana inceceklerini söyledi. Maden-İş Yatağan Şube Başkanı Süleyman Girgin de işçilerin taleplerinin kabul ettirildiğini, bunun bir kazanım olduğunu belirtti.

Sendikacılar kararın işçilerle birlikte alındığını söylerken, işçiler nizamıye girişlerindeki iş makinaları barikatları dağıtarak eyleme son verdi, işbaşı yapmak üzere maden ve santrale döndü.

Yatağan İşçilerine RedHack’ten Destek

İşyerlerinin özel sektöre devredilmemesi için eylem ve işgal yapan Yatağan işçilerine bir destek de RedHack’den geldi. RedHack, Yatağan işçileri ile dayanışmak için Yatağan Belediyesi’nin internet sitesini hackledi.

http://www.yatagan.bel.tr/’yi hackleyen Kızıl Hackerlar, “Daha fazla sömürü ve emek hırsızlığı olan özelleştirmeye karşı direnen Yatağan İşçilerini yalnız bırakma. Sarı sendikalara değil kendisine güvenen, emekten gelen gücünü silah olarak kullanan işçilerin yanındayız. Biz artık Ankara’nın değil, Türkiye’nin sesimizi duyurmasını istiyoruz.

İşçiler birlik olursa Türkiye’de yer yerinden oynar. Bugün Yatağan kaybederse tüm işçi sınıfı ve emekçi halkımız kaybeder. Gün artık diktatörlerin değil, işçi sınıfının yanında olma günüdür” diyerek çağrı yapan Yatağan işçilerinin sesini duyduk ve bu haklı mücadelelerinde her zaman yanlarındayız.

Zincirlerimizden başka kaybedecek bir şeyimiz yok. Hak gasplarına karşı şimdiden sesini çıkartmızsa yarın çok geç olabilir. Gün birlik ve dayanışma günü. Yatağan işçileri kazanacak. Madem sonsuza kadar yaşamayacağız, o vakit istediğimiz gibi yaşayacağız... 1997’den bu yana (RedHack) Kızıl Hackerlar” dediler.

Olaylar Devrime Akıyor

Her gün bir çok olay gerçekleşiyor. Her gün yeni bir toplumsal olayla karşılaşıyoruz. Olayların en alt düzeye indiği zamanlarda bile yine de çok sayıda eylem meydana geliyor. Olaylar ve yaşam sürekli bir hareket, dönüşüm ve akış içinde. Tüm bu gelişmeler bir devrime doğru ilerliyor. Devrimin olgunlaşması, büyümesi ve zorunluluğu olayların ve canlı yaşamın gelişmesi temelinde anlaşılabilir.

Bizim küçük burjuva sosyalistlerimiz de yayınlarda, günlük propaganda ve ajitasyonlarında toplumsal olayların ve çatışmaların bilgisine yer veriyorlar. Fakat her olayı diğerinden kopuk olarak ele alıyorlar. Her şey birbirine bağlıdır fikri doğallı binlerce yıl oluyor ama onlar yine de olaylar arasında bağ kurmada, her olguyu bağlamı dışında ele almaya devam ediyorlar.

Gerçekler kendi somutu içinde tüm bağlantıları ve birbirlenimleriyle birlikte ele alınmadan gerçek anlamda kavranamaz.

Küçük burjuva siyasetlerin bakış açısında toplumsal gerçeklerin toplumsal olayların ne ortak yanları var ne de aralarında nesnel, içsel bir bağ var, ne olguların çok yönlülüğü var, ne de bütünle ilişki içinde. Oysa ki genele giden bağ içinde vardır tikel. Her olgu genelle, bütünle bağ içinde vardır ve bu bağ içinde anlaşılabilir. İçinden geçtiğimiz tarihsel süreçten söz ederken de süreç kavrayışları diyalektik değil. Halbuki diyalektik bir yaklaşımla süreç, sürekli hareket, değişim, dönüşüm ve gelişme içindedir. Süreç devrimci bir süreç olarak geliştiği halde onlar hala bunu anlamamanın uzağında duruyorlar.

Bu süreç içinde birbirinden farklı çok sayıda olay gerçekleşti. İşçi sınıfı ve halk kitlelerinden kaynaklanan toplumsal olaylar farklılıkları, renkleri ve çeşitlilikleriyle zengin bir tablo çiziyor. Tüm farklılıklara karşın aralarında ortak yönler var. Hepsi de kapitalizmden kaynaklanıyor. Çıkarları, istekleri, özlere karşılanmayan insanların tepkisini öfkesini mücadelesini, eylemlerini ve çabalarını ifade ediyor.

Marxistler olaylar arasındaki karşılıklı ilişki ve nesnel baği kesinlikle kurar. Bu baği kurmayan marxist diyalektiği kavramamış demektir. Örnek sermayenin varlığı ancak bir çok sermayenin varlığıyla olabilir ve birbirlerine karşılıklı etkide bulunurlar. Marx'ınsermaye üretimine uyguladığı diyalektik toplumsal ilişkilere, olaylara süreçlere de uygulanabilir. Birbirinden kopuk gibi görünen olayların birbirleriyle içsel baği vardır.

Gezi öncesi birbirinden ayrı olarak hareket eden kitle hareketleri 31 Mayıs'ta bir araya toplandı. Bütün bu olaylar aynı maddi, toplumsal temelden hareket etmeseydi, ortak yönleri olmasaydı, ve aralarında nesnel bir bağ olmasaydı, hiçbir politik ve toplumsal nesnel bir bağ olmasaydı, hiçbir politik ve toplumsal örgüt onları bir araya getiremezdi. Ayaklanma bu bir araya gelişi hızlandırdı ve daha ileriye götürdü. 31 Mayıs'ta ortaya çıkan güç ve hareket, önceki tek tek hareketlerden farkı daha ileridir. Tüm bu güçlerden, onları aşan yeni bir güç doğmuştur.

Önceden söyledik ve vurguluyoruz: Aynı olaylar bu kadar sık olarak ortaya çıkıyorsa, bunun temelinde içsel bir zorunluluk var demektir. İşte tüm bu patırtı ve gürültü bir içsel zorunluluktan kaynaklanıyor: Kapitalist toplumun keskinleşen iç çelişkilerinin dışa vurma zorunluluğu, tüm bu çelişkilerin yeni bir toplumu gündeme getirme zorunluluğu ve tüm bunların sonucu olarak toplumsal devrimin bir zorunluluk durumuna gelmesi.

Aynı içsel süreçte ortaya çıkan eylemlerin tümü çok büyük eylemler değildir. Bir Gezi her zaman ortaya çıkmıyor. Hepsini büyük kitlesele eylemler olmasa da, günler eylemlerle geçiyor. Burjuvazi bu eylemleri, "marjinal" grupların eylemi diye küçümüyor. Küçük fakat geleceği temsil eden koca bir geleceğe yönelen eylemleri küçük diye küçümsemekle, çöküp gitmekte olan her egemen sınıfın içine düştüğü yanlışlığa düşüyor. Oysa emekçi halk kitleleri o küçümsenen küçük eylemlerde birleşiyor, kaynaşiyor ve gücü elinde bulunduranların hiç beklemediği büyük olayları meydana getiriyor. Küçük akarsular, ırmakları oluşturur.

Küçük eylemler, bir haftalık, bir aylık olarak toplandı, büyük sayılara ulaştığı görülecektir. Bütün bu küçük eylemlerden milyonlarca insan geçiyor, bir araya geliyor, eğitiliyor, pratik deneyim ediniyor ve dönüşüyor. Egemen sınıf ve onların politik güçleri bu eylemleri ufak diye alay etsin, ufak ama devrimci güçlerin harekete geçmesiyle kurulu sosyal düzeni tepe taklak edecek bir gücü meydana getiriyor.

Dışımızdaki maddi gerçeklik, nesnel toplumsal koşullar, sürekli değişim, dönüşüm ve gelişim içindedir. Toplumsal koşullar, bunun maddi ekonomik koşulları değişime uğrayınca bu temeller üzerinde hareket eden olaylar da değişime uğrar. Hareket değişim ve dönüşüm her yerde izlenmeli ve politik savaşımın baği kurulmalıdır.

Her şey akar. Olaylar devrime akıyor. Yaşam devrime akıyor. Tüm gidişat devrimcidir. Fakat bunu söylemek yetmez, olayların oluşumunun temposu da belirtilmelidir. Gelişme edilgen, aynı, tek düze olarak ilerlemiyor. Olaylar yavaş değil, hızlı akıyor devrime. Her eylem çarçabuk yeni bir eyleme bırakıyor yerini. Çok hareketli ve hızlı gelişme içinde olduğumuz devrimci dönemin bir özelliğidir.

Özce, süreç eskinin yıkılışına yeninin doğuşuna, devrime ilerliyor.

ASLA TESLİM OLMAYACAĞIZ

14 yıl geçti üzerinden... 19 Aralık 2000... Zindan katliamları, devletin deymiyle "Hayata Dönüş Operasyonu" Evet, tam 14 yıl geçti üzerinden... Faşist devlet, 14 yıl önce 20 cezaevinde eşzamanlı operasyon düzenleyerek 28 devrimci tutsağı katletti, yüzlercesini de yaraladı veya sakatladı. Operasyonun sonucunda binlerce devrimci tutsak F tipi hücrelere konuldu. "Burada yaşanmaz, ölüdür" diyen tutsaklar, 6 yıl boyunca sürecek olan ve 122 kişinin ölümsüzleşeceği, yüzlercesinin de sakatlanacağı Ölüm Orucu eylemine başladılar.

Bu saldırının hedefi hem "içerisi" hem de "dışarıydı." Amaç; içeride devrimci tutsakların arasındaki komün yaşamını parçalamak, dışarıda da yükselen devrimci dalgayı bastırmaktır.

Buca, Ulucanlar katliamlarının ardından bekleniyordu daha geniş kapsamlı bir zindan saldırısı. Bu katliamlar, daha büyük bir saldırının habercisi ve provası idi. Dahası, "Avrupa standartlarına uygun" hücre tipi cezaevleri inşaa edilmeye başlanmıştı.

Ne toplumsal baskılar, oluşturulmaya çalışılan ulusal ve uluslararası kamuoyu, bu girişimlerin önüne geçemedi. Tutsakları zapturapt altına almak, sermaye sınıfı için varlık yokluk savaşına haline gelmişti. "İçeriye denetim altına almadan sokakları denetim altına alamaz"lardı.

19 Aralık günü sabaha karşı devlet ateşli silahları, kimyasal gazları ve iş makineleriyle 20 zindana birden saldırdı. Çatıların delerek, duvarları yıkarak zindanlara giren devlet, ellerinde tutsak olan devrimcilere kimyasal gazlarla, ateşli silahlar, lav silahları ve yangın çıkararak saldırdı. Parmaklıklar arkasındaki tutsaklara faşist devletin "Teslim olun" çağrısı yapması, buna karşılık "Asıl siz teslim olun!" diyerek tutsakların haykırışı henüz unutulmadı. Başlarının üzerinden kurşunlar yağarken halaya duran tutsaklar, başları

dimdik yıkık duvarlar ardından çıkan devrimci tutsaklar, unutulmadı.

Değil 14, 114 yıl geçse dahi unutulmayacak. Ne Bayrampaşa zindanında tepeden tırnağa silahlı Türk ordusuna "etrafınız sarıldı, asıl siz teslim olun" diyen Murat Ördəkçi, ne yanık bedenleriyle ambulansla tüm halka "bizi diri diri yaktılar diyen kadın tutsaklar, ne düşmanı uzaklaştırıp katliamı durdurmak için feda eylemi yapan tutsaklar, ne 3 gün savaşarak ölümsüzleşenlerini köpüklü sular içinde arayıp dışarı başları dimdik çıkan Çanakkaleli tutsaklar, ne 4 gün savaşarak TC ordusunu güç duruma sokan, "yarı açık cezaevi" haline gelen Ümraniye zindanındaki tutsaklar...

Tarihin hafızası asla unutmaz, asla affetmez. Evet, devlet bu operasyona bir yıldır hazırlanmıştı itiraf etti; cezaevleri önüne yüzlerce ceset torbası yığıp "zaıyat beklediğimizden az oldu" dedi; "örgüt üyelerini örgütlerinden kurtardık" da dedi. Yüzlerce tutsağı da yaralayan devlet, katliam süresince yapılan her tür toplumsal eyleme saldırdı, onlarca kurumu bastı, 2000'den fazla kişiyi gözaltına aldı, 58 kişiyi daha tutuklayarak F Tiplerine götürdü.

Katliamın ardından demokratikleşme adına göstermelik mahkemeler de kuruldu. Tutsakların ve ailelerin açtığı davalarda yalnızca "yaşam hakkı ihlal edildiği için" TKEP/L davası tutsağı Murat Ördəkçi'nin davası sonuçlandı. Bayrampaşa, Çanakkale, Ümraniye zindanlarında ise katledilemeyen tüm tutsaklara "isyan çıkarmak" suçlaması ile dava açıldı, yargılamalar hala devam ediyor. F tipi cezaevlerinin mimarlarından ve operasyon sırasında Ceza ve Tevkifevleri Genel Müdürü olan Ali Suat Ertoşun'a "Devlet Üstün Hizmet Madalyası" verildi.

Ve F tipi hücrelere götürülen tutsaklar, Ölüm Orucu eylemine başladılar. Onar onar katledilseler de devlete boyun eğmeyeceklerini gösteren

devrimci tutsaklar, 6 yıl sürecek destansı Ölüm Orucu eylemine başladılar. Ölüm Orucu eyleminde 122 tutsak ve tutsak yakını ölümsüzleşirken, yüzlerce tutsak sakatlandı, wernicke korsakoffa yakalandı.

Öldüler ama yenilmediler. Hayatları pahasına başlarını dimdik tutan devrimci tutsaklar, "asla teslim olmayacağız" diyerek, dışarıdaki halklara büyük cesaret ve savaşma azmi verdiler.

Bugün zindanlara saldıranlar yine sürüyor. Dışarıda devrim dalgası her yükselişe geçtiğinde, saldırıya zindanlardan başlıyor devlet. Ve her git-tiği yerde yeni zindanların açılacağını "müjde-sini" veriyor, çocuk hakları gününde yeni çocuk cezaevleri yapılacağını "müjdeliyor".

Halkların öncülerini devrimci tutsaklar ne Diyarbakır'da, Ne Ulucanlar'da, Ne 19 Aralık'ta katledilseler de boyun eğmeyeceklerini haykıranlar, hepimize nasıl savaşacağımızı, nasıl dik duracağımızı öğretiyorlar. Bizler de zindanları yıkacağımıza, zaferi kazanacağımıza söz veriyoruz.

"Hayata Dönüş Operasyonu"nda Hayatını Kaybeden Tutsaklar

Ümraniye

Ahmet İbili

Ateşli silah yaralanması ve yanıklar

Alp Ata Akçayüz

Ateşli silah yaralanması

Ercan Polat

Karın alt kısmında ateşli silah yarası

Ünsal Gedik

Kafasında ekimoz var.

Karbonmonoksit zehirlenmesi olabilir

Rıza Poyraz

Ateşli silah yaralanması, күnt kafa travması

Bayrampaşa

Şefinur Tezgel

Yanma sonucu ölüm

Ali Ateş

Ateşli silah yaralanması

Aşur Korkmaz

Ateşli silah yaralanması

Yanma sonucu ölüm

Cengiz Çalkoparan

Ateşli silah yaralanması

Fırat Tavuk

Yanma sonucu ölüm

Gülser Tuzcu

Yanma sonucu ölüm

Özlem Ercan

Yanma sonucu ölüm

Seyhan Doğan

Yanma sonucu ölüm

Yazgülü Güder Öztürk

Yanma sonucu ölüm

Murat Ördəkçi

Ateşli silah yaralanması

Mustafa Yılmaz

Ateşli silah yaralanması

Nilüfer Alcan

Yüzü ve elleri 1. derecede yanık,

duman zehirlenmesi

Bursa

Ali İhsan Özkan - Yanma sonucu ölüm

Murat Özdemir

Uşak

Berrin Bıçkılar - Yanma sonucu ölüm

Yasemin Cancı

Çanakkale

Fahri Sarı - Kurşunla ölüm

Sultan Sarı - Ateşli silah'la Ölüm

Fidan Kalsen - Yanma sonucu ölüm

İlker Babacan - Ateşli silah yaralanması

İrfan Ortakçı

Çankırı

Halil Önder

Ceyhan

Hasan Güngörmez

Sincan

Murat Ördəkçi Ölümsüzdür

19 Aralık zindan saldırılarının aramızdan alıp götürdüğü canlardan biri, "Devrim Biziz Biz Devrimiz" sözünü tarihimize yazdıran Murat Ördəkçi yoldaşı. Murat yoldaş, 19 Aralık 2000 günü saldırının en yoğun yaşandığı Bayrampaşa zindanında katledildi.

Cezaevleri Merkezi Koordinasyonu merkezinin de Bayrampaşa Cezaevi'nde olması sebebiyle, en ağır saldırı ve hiç denenmemiş silahlar burada kullanılmıştı. Saatler içinde cezaevi duvarları delik deşik edilmiş, koğuşlar yakılmış, yakılarak ya da kurşunlanarak 12 tutsak katledilmişti. Cezaevi alevler ve kimyasal gazlar içinde bırakılan tutsaklar, havalandırmaya çıkarak "zafer halayı"na durmuşlardı. Murat Ördəkçi yoldaş burada katledildi, yoldaşlarının kollarında verdi son nefesini.

"...Bayrampaşa'da havalandırmada zafer halayı çekerken üzerimize atılan gaz bombası ve kurşunlarla vuruldu. Ben yerde yatarken 'vuruldum' diye bağıryordum. Ben Murat olduğumu anlamadım. Yanımda yatanlar O'nun adını telaffuz ediyorlardı. Gaz havaya kalkmaya başlayınca ileri doğru baktım, Murat bağıryordu. Yerimden kalktım, Murat'a doğru gitmeye başladım. Bana 'yere yat' diye bağırdılar. Ben de 'Murat'ın yanında olacağım' diyerek, Murat'ın yanına gittim. DHKP/C'li bir arkadaşla Murat'ı geriye kadar getirdik. (...) Yerde kan vardı ama ben neresinden vurulduğumu anlayamadım. 'Nerden vuruldum' diye sordum. Kurşun kalçadaki atardamarı parçalamıştı. Geriye çevirip pantolonunu açtığımızda yarıdan musluktan su akması gibi kan fişkiriyordu. Hemen tampon yaptık ve yaranın üst tarafından bir yerden ipe bağladık. Ama hiç Bir şey kar etmiyordu, kan akmaya devam ediyordu. Murat gülümsüyordu..." diye anlatacağı yoldaş F tiplerinde ikendi...

Aynı cezaevindeki bir diğer yoldaşı da "...Ördəkçi... Murat, Muratımız... Yoldaşım, canım, her şeyim... O anda belki vurulmuştu Murat, belki vuruluyordu, belki diyemiyordum artık. Çünkü öyle değilse bile kesin vurulacaktı... Sonra o zilin sesi, çıkan yangından dolayı kısa devre yapan o zilin sesi hiç susmadı, susmadı saatlerce ve sürüklenerek, dövülüp dip-

çiklenerek götürüldüğümüzde bile arkamdan uzaklaşan sesini duydum... Çağırın kim! Çağırın kim! Ama çağırın Ördəkçi değil, o Şerif'in kollarında vermiş son nefesini... O an bu kahredici gerçeği bilmiyordum..." diye mektubunda anlatacağı yaşananları...

1972 Adıyaman Besni doğumlu bir işçi olan Murat yoldaş, Leninist Parti ile BESD'de tanışmış, bir süre sonra da Leninist Gerilla Birlikleri'ne(LGB) katılmıştı. 1994'te bir kamulaştırma eyleminden gözaltına alınan Murat yoldaş, Bayrampaşa zindanına gönderildi. 6 yıl Bayrampaşa'da tutsak edilen Murat Ördəkçi ölümsüzleştiğinde TKEP/L Basın Bürosu da mesaj yayınlayıp, "Faşist TC devleti katliamlarını faşist Hitler döneminin yöntem ve taktiklerini aratmayacak vahşet içerisinde gerçekleştirmeye devam ediyor. Şimdi, bu saldırı ve katliama karşı kavgayı yükseltme zamanıdır. Her alanı mücadele alanına dönüştürmeli, faşist devletin anlayacağı dilden cevap vermek için tarihi sorumluluklarımızı yerine getirmeliyiz. Bu savaşta toprağa düşen savaşımcı Murat Ördəkçi, faşist devlet tarafından kaçırılarak cenazesi İstanbul Kanarya'da toprağa verilmiştir. Ölümlerimizden bile korkan bu katil sürüleri, devrimin korkularını enselerinde hissetmeye devam edeceklerdir" diyor.

O'nu anlatan yoldaşlarının en çok bahsettikleri özelliği disiplinli oluşu, yaşam kuralının ise "az laf çok iş" olduğuydu. Tüm yaşamı ile örnek alınacak bir devrimci olan Murat için yoldaşları, "Komutanımızdı öğretmenimiz oldu" diyorlar. Bayrampaşa katliamında tutsaklara adeta komutanlık yapan Murat Ördəkçi denince ilk akla gelen ise Bayrampaşa'daki saldırı sırasında "teslim ol" çağrısı yapan askerlere "Türk ordusu etrafınız kuşatıldı. Asıl siz teslim olun!" haykırışı...

Devrim Dalgası ABD ve Avrupa'da

Umur Çakır

Lenin'in "Devrime gelişmiş kapitalist ülkelerde başlamak zor, bitirmek kolaydır" saptamasını hesaba katarak soralım: ABD ve AB devrimin pençesinde mi kıvranıyor?

ABD hegemonyasının çöküşüne dair işaretler 90'lı yıllarda güçlenmeye başlamıştı. Hızla sanayi devi olmaktan uzaklaşıyordu. Bunu en dramatik biçimde, geçmişin dev sanayi kenti Detroit özetler. 70'li yıllarda nüfusu 4 milyona dayanan kent şimdilerde 700 bin kişiyi barındırıyor ve her köşesinde karanlık ütopyaları konu alan film-lere dekor olan boş fabrikalar ve tesisler enkazı yükseliyor. Kıta büyüklüğündeki ülkede üretimi devam eden bir tek buzdolabı fabrikası var. Bir zamanlar tüm dünyaya tekstil ürünleri satan sahil kentleri, şimdilerde bir kaç turist çekebilmek için çırpınıyorlar. Elektronikten ağır sanayiye, kerestecilikten ayakkabıya kadar, üretimin önemli bir bölümünü Uzak Asya, Meksika gibi ucuz emek cennetlerine kaydıran ABD sanayisi, yirmi yıl gibi kısa zamanda işgücünün yarısını kaybetti.

ABD'nin "kokmaz, bulaşmaz" denen orta kesimlerinde küçük bir kasabanın ırkçı polisi siyah çocuğu vurdu ve sadece üç ay içinde tüm ülke iki kere şiddetli isyanlarla sallandı, olaylar onlarca farklı kente sıçradı. Son işyanda olayların şiddetleneceğini gören Ferguson kasabası halkı silah dükkanlarına koştu. Anlaşılan, ABD de bir eyleme hazırlık demek, bundan böyle silah kazanmak demek.

Dünya emperyalist-kapitalist sistemine, halen daha en güçlü koruyucusu ABD de ard arda patlak veren bu olayların anlamı nedir?

İsyan ikliminin geçici olmadığı, sarsıcı dalgaların artık üst üste ve ard arda geldiği, yönetilenlerin artık eskisi gibi yönetilmek istemedikleri bir durum var karşımızda. Tabloya 2008'den buyana süren ve tüm emekçi sınıfları ve katmanları derinden etkileyen ekonomik krizi de kattığımızda, manzara netleşir: Dünyanın en büyük emperyalist ülkesinde bir süredir varlığını hissettiren devrimci durum olgunlaşma yolunda ilerliyor.

Merceğimizi daha geniş alanlara çevirirsek, Ferguson olaylarına cevap veren bir dizi ülke çıkar karşımıza. Anında tepki veren İngiliz işçilerdi ki onlar 5 Kasım günü Guy Fawkes maskesi takıp onbinler ile parlamento binasına yürümüş ve o güne "Devrim Günü" demişlerdir. Sonra İspanya -ki burada Öfkeli (Podemos) halk hareketinin %30'lara varan bir desteği olduğu ortaya çıktı-. Ardından İtalya, milyonluk genel grevlerle sarsılıyor, radikal devrimci söylemler kullanan bağımsız emekçi hareketleri mali-oligarşinin siyasal duvarlarını dövüyorlar.

En rahat görünen Almanya'da bile hayatı felç eden grevler ardı ardına sahneleniyor. Yine bu tabloya; "kriz döngüsel değil, yapısal. Euro bölgesi fiilen bitmiştir" diyen yöneticilerin çığlıklarını ekleyin; manzaranın aynı olduğunu göreceksiniz. ABD ve Avrupa, küresel devrimci durumun baş döndürücü vaadler müjdeleyen ayaklarını oluşturuyor.

Görkemli Haziran günlerinden bu yana her biri öncekini politik açıdan aşan üç büyük ayaklanma zirvesi gören Türkiye ve Kürdistan'da halen daha "emekçi sol, tarihinin en etkisiz dönemlerinden birini yaşıyor" (Atılım) diye yazabilenler, emperyalist merkezleri etkisi altına alan devrimci dalgayı ne kadar kavrayabilirler bilinmez ama biz kafasına dünyaları sıdıran okuyucuyu bir parça sabra davet ederek konuyu detaylı incelemeye davet ediyoruz. Çünkü dört yüz yıllık bir dünya sistemi, adeta gözümüzün önünde yıkılıyor ve hiç

şüphe yok, bu yıkıntılar arasında, maddi temeli çoktan oluşmuş komünist dünya doğuyor.

- I -

Lenin'in "Devrime gelişmiş kapitalist ülkelerde başlamak zor, bitirmek kolaydır" saptamasını hesaba katarak soralım: ABD ve AB devrimin pençesinde mi kıvranıyor? Henüz değil. Her Leninist bilir ki, devrimci durumlar, doğrudan hükümeti yıkmaya, sarsmaya yönelik bir devrimci sınıf hareketi ortaya çıkandan devrime dönüşmez. ABD'li ve AB'li emekçiler, bu işe başlamalarının zorluklarıyla karşı karşıyalar ama aradaki mesafe sanıldığından daha kısa ve muazzam bir devrim mirasına sahipler. Bu ülkelerdeki bir çok tarihsel, toplumsal etmen; en gelişkin üretici faaliyet yaratılan maddi zenginlik ve artı-ürüne boğulmuş bir toplumun orta yerinde yoksunluklar ile boğuşan milyonların gelişmesi zor öfkesi ve bir dizi etken daha, mali-oligarşinin çürüten iktidarını hedef alan bir sınıf hareketinin önündeki tüm engelleri teker teker yok ediyor.

Burada bir önyargıya değinmemiz yerinde olur. Lenin, emperyalizmin en zayıf halkalarında devrimlerin gerçekleşeceğini belirtmişti. Bu tez, zamanla devrimlerin öncelikle tüm bağımlı ülkelerde zafere ulaşacağı, ancak ondan sonra emperyalist merkezlere sıra geleceği biçiminde kabalastırıldı. Tarihsel gelişmeyi düz bir mantıkla, birbirini izleyen kompartımanlar gibi düşünenler bu kabalaştırmaya kolaylıkla kapılırlar. Oysa gelişim anlık sıçramalar ve geri düşüşler de içerir. Kapitalist sistemin kendi yıkımını geciktiren tüm fren balatalarından boşandığı günümüzde sıçramalı gelişim çizgisi belirginlik kazanmış, tarihsel olaylara damgasını vurmaya başlamıştır. 90'lı yıllardan itibaren ardı ardına küresel çapta büyük krizler yaşayan sistem, önce Latin Amerika kıtasında ve sonra tüm Ortadoğu coğrafyasında devrim dalgalarıyla yeterince sarsıldı. Bağımlı ülke emekçi sınıflarını devrim eşğine sıçratan bu gelişmelerin, emperyalist merkezlerdeki çöküşleri de, benzer biçimde sıçramalı hale getirmesi düşünülemezdi. Bu çöküşün özellikle ABD için geçerli olması ölçüsünde, diğer emperyalistlerin aynı gayya kuyusuna yuvarlanmaları neredeyse kaçınılmaz oldu. Öyleyse, "önce bapımlı geri ülkeler, sonra emperyalistler" mantığından kurtulmanın zamanıdır. Hem diyalektik usa aykırı olduğu için hem de yaşanan somut gerçekliğe...

ABD hegemonyasının çöküşüne dair işaretler 90'lı yıllarda güçlenmeye başlamıştı. Hızla sanayi devi olmaktan uzaklaşı-

yordu. Bunu en dramatik biçimde, geçmişin dev sanayi kenti Detroit özetler. 70'li yıllarda nüfusu 4 milyona dayanan kent şimdilerde 700 bin kişiyi barındırıyor ve her köşesinde karanlık ütopyaları konu alan film-lere dekor olan boş fabrikalar ve tesisler enkazı yükseliyor. Kıta büyüklüğündeki ülkede üretimi

devam eden bir tek buzdolabı fabrikası var. Bir zamanlar tüm dünyaya tekstil ürünleri satan sahil kentleri, şimdilerde bir kaç turist çekebilmek için çırpınıyorlar. Elektronikten ağır sanayiye, kerestecilikten ayakkabıya kadar, üretimin önemli bir bölümünü Uzak Asya, Meksika gibi ucuz emek cennetlerine kaydıran ABD sanayisi, yirmi yıl gibi kısa zamanda işgücünün yarısını kaybetti.

Öte yandan tüm dünyaya yayılan ABD şirketleri elde ettikleri karları ülke içinde hizmet sektörüne yığı. Amerikan Marksistlerin "Wall-Mart ekonomisi" dedikleri, yani içeride üretilen mal ve değeri içeride dolaştırmaya adanmış bir yapı çıktı ortaya. Sınai kaybını telafi eden yeni işler, çoğunlukla part-time geçici, tümüyle vasıfsız emeği gerektiren türdendi. Bunun en önemli sonucu mali-oligarşinin egemenlik ayaklarından hızla erimesiydi. Elli yıl önce GM'de bir fabrikada saati 50 dolara çalışan bir işçinin çocukları bugün Wall-Mart ya da McDonalds'ta saati 8 dolar ve yarı zamanlı çalışabiliyor. Yalnızca ekonomik değil, ABD'yi toplumsal açıdan da sıçramalı çöküşe götüren en önemli etmen, işçi aristokrasisinde yaşanan hızlı erimdir.

Bunun ilk ciddi sonucunu 1999'da Seattle isyanında gördük. İşlerinin yarısını kaybeden, geriye kalan fabrikaları ülkelerin en uzak köşelerine dağıtarak parçalan, küresel tedarik zinciriyle üretim sürecindeki herhangi bir aksamanın dünyanın başka köşesinden telafi etme imkanı zayıf düşen proletarya, fabrika içinde kaybettiği konumunu,

doğrudan toplumsal olaylarda arıyor ve buluyordu. Sınıf mücadelesinde grevlerin iyi bir şey olduğuna dair bir kaç şey hatırlayan ortalama sol akımlar için, ABD bir çölü andırır. Çünkü her allahın günü Avrupa'nın bir yerinde görülebilen genel grevler, neredeyse 45 yıldır burada, ABD'de görülmemiştir. Öyleyse

2011 sonbaharında bir grup genç "Biz % 99'uz" sloganıyla Wall Street'i işgal eylemlerine başladı. Kısa sürede sayıları onbinleri buldu. Liman işçileri, köprü ve liman işgalleriyle harekete katıldı, eylemler ülke çapına yayıldı ve oradan İngiltere, İspanya, Almanya gibi diğer emperyalist ülkelere. Çektiği birbirinden çarpıcı belgeseller ile adını duyuran yönetmen Michael Moore, o günlerde söze: "Ülkeyi bankacılar, lobiciler ve onların kongredeki yarıdakçılarından geri alma vaktidir" diye başlıyor ve şöyle devam ediyordu:

"Dostlarımız şu an zenginlerin paçası tutuşuyor. Kanıtı da geçen hafta olanlar. Cumhuriyetçilerin şef stratejisti zenginlerle bir araya geldi ve onlara tonlarını değiştirmelerini hayırlarına olduğunu, aksi takdirde, işgal hareketi tarafından ezileceklerini anlattı. Onlara 'kapitalizm' kelimesini asla kullanmamalarını söyledi. Ve hareketi eleştirilmeliydiler. Çünkü Amerikalıların çoğunluğu ya hareketle hem fi-kirdiler ya da benzer hisler içindeydi. Evet, sadece on iki haftada en kutsal kelimelerinin (kapitalizm) canına okuduk ve onları kovalayıp savunmaya çekilmek zorunda bıraktık." (8.12.11)

Aynı günlerde Wall Street'in finans patronları: "ABD artık açık biçimde bir 3. dünya ülkesidir" lafını ederken yalnızca ellerine tutuşturulan yoksulluk istatistiklerine bakmıyorlardı, ama lüks döşeli plazaların camdan görünür öfkeli kalabalıkları da korkuyla izliyorlardı. Çünkü onlar için 3. dünya ülkesi olmak demek, darbeler ve devrimlerin pençesinde kıvrılmaktı.

Tam burada Lenin'in "Başlamak zor, bitirmek kolay" tespiti-tini hatırlayarak İşgal Et (Occupy!) eylemlerinin sonunu analiz.

Siyasi açıdan derinlikten yoksun liderlerin elindeki hareket, Amerikan solunun yüzyıllık geleneksel hastalığından yakayı sıyıramadı: Demokrat Parti'yi hiza-ya çekme hastalığı... Yönetmen Moore ve onun gibi hareketin öne çıkan figürleri, git-tiler Obama'nın seçim kampanyasını örgütlediler. Hareket buza yatırdı. Ama onu besleyen ekonomi-ye ve sosyal sorunlar tüm ağırlığı ve acımasızlığıyla varlığını sürdürdüğü için, buzdan çık-mak üzere bir kıvılcım bekledi. Ve o kıvılcım, siyahi bir başkanın Beyaz Saray'da oturduğu bir dönemde, üç ayda iki önemli ve şiddetli siyah isyana vesile oldu. Bu aynı zamanda bugüne dek gelip gelip aynı duvara toslayan gele-

- II -

O dillere destan "Amerikan rüyasına" ne oldu? Hani şu, çalışanların sabredenin, zeki ve hırslı olup kalitesini yükseltenin mutlaka sınıf atlayacağına dair o mankafa kutsal iman... FT başyazarı Paul Krugman: "Bugün bir üniversite mezununun iş bulma şansı, 1979'da lise mezunuyla aynı" diye yazıyor. Yani artık sınıf geçişlerine kapalı, kastlaşmış bir toplumdaki şikayet ediyor. En tepedeki binde 1'in elindeki zenginliğin, % 85'lik kesimin toplam gelirin eşit olduğu bir toplum. Parlak neon ışıklarıyla bezeli dev gökdelenlerin arka sokaklarındaki felaket manzarası artık saklanmıyor.

Mark Twain, "Yalanlar kahrolası yalanlar ve istatistikler" diye bir sıralama yapmış. Söz konusu olan Amerikan istatistik bürosu ise Twain'in benzetmesi hafif kalır. Yine de ortaya konan rakamların acımasız çarpıcılığından kaçınmak olanaksız.

ABD'de son on yılda yoksulluğun % 33 arttığını kaydetmiş "kahrolası federal büro"! Yani dört kişilik bir ailenin yaşaması için gerekli yıllık 22 bin doları kazanamayanların (gerçek

rakamın ise en az 40 bin dolar ol-maması bir kenara bırakırsak) 46 milyona ulaştığı söyleniyor.

Bugünlerde bir kanalda sıkça ekrana gelen bir dizi var, adı Shameless. Dibe vurmuş bir ailenin, sosyal yardımlar, geçici işler, yemek kuponları peşinde geçen çirpinişini, bunun yarattığı akli veahlaki yozlaşmayı anlatıyor. Yıl boyu yemek kuponlarıyla yaşayanların sayısı 2007'de 26 milyondur, 2011'de 42 milyona ulaşmış. Sıçramalı çöküşün çarpıcı fotoğrafı bu. Bir akademisyen John Hopkins, Üni'den Dr. Harwey Brenner, işsizlikteki her % 1'lik artışla, altı yıllık bir dönemde 37.000 ölüm, 920 intihar, 650 cinayet, akıl hastanesine 4000 hasta ve zindanlara 3300 mahkum arasında bir bağlantı bulunduğunu kanıtlamıştı. Ama biz aynı zamanda boş midelerde nur topu gibi devrimlerin büyüdüğünü iyi biliriz. ABD'de bile...

Halkın elinde 400 milyon ateşli silahın olduğu bilinen ABD'de işlerin hangi hızda bir iç savaşa dönüşebileceğini tahmin etmek hiç kolay değil. Aynı tedirgin belirsizliği Beyaz Saray ve Pentagon'da yaşayan olmalı ki, yirmi bin insanın yaşadığı Ferguson kasabasına, ağır zırhlı araç ve tanklar, ağır makineli tüfekler eşliğinde binlerce asker çıkartma yaptı, sokağa çıkma yasakları getirildi. Ama kasaba halkı, tüm dünyada korku salan ordunun karşısına cesaretle çıktı, barikatlar ateşe verildi, belediye binaları yakıldı, yüzlerce ölüm yaşandı.

"İmam ve cemaat" ilişkisinde olduğu gibi, emperyalist dünyanın merkezi ülkesindeki çöküş ve devrimci sıçramaların, aynı tarihsel dinamiklerden beslenerek Avrupa kıtasında da ortaya çıkması hiç sürpriz sayılmadı. İngiltere, İtalya, İspanya önde, Fransa ve Almanya biraz daha arkada, aynı krizin pençesinde kıvrınıyorlar.

Yaşanan krizin döngüsel değil, yapısal olduğu, Euro para birliğindeki iç uyumun parçalandığına dair raporlar arşa ulaştı. Bu raporlardan biri, İsviçreli dünya bankası UBS'ye ait. "Bugüne kadar her parasal birlik dağıldığında, mutlaka onu ya bir askeri hükümet ya bir iç savaş izledi" diyor, 2011 tarihli rapor. Bir başka 3. dünya sendromu daha. Bu yılın Kasım ayında Brüksel'de toplanan yüzbenden fazla işçinin gün boyu polisle çatışması, ateşe verilip ters çevrilmiş arabalardan kurulu barikatlar yükseltmeleri, raporun isabetliliğine kanıt gibiydi.

Peki ya, Ferguson isyanına destek amacıyla sokaklara çıkan Londralıların, parlamento önüne kurulu barikatları parçalamalarına ne demeli? İngiliz polisi şaşırması olmalı. Halbuki bugüne dek, bir demir bariyer çekmek yeterliydi, hiçbir Avrupalı emekçi ardında polis dahi olmayan bir bariyeri aşmayı düşünmemişti. Şimdi düşünüyor. Yunanistanlı emekçileri, parlamen-toya on metre kala sanki orada aşılması bir kalkan varmış gibi durduran o geleneksel zihni-yet yıkılıyor.

Emperyalist merkezlerde ardı ardına patlak veren isyanların hangi hızla zora dayalı bir gerçek devrime dönüşeceğini şimdiden söylemek olanaksız. Ama bu dönüşümü besleyen ekonomi-ki çöküş derinleşerek sürüyor. Emekçiler her yerde, önlerine çıkarılan siyasal ve en çok da geleneksel düşüncüyü besleyen kültürel engelleri aşmakta büyük bir gayret gösteriyorlar.

Emperyalist merkezleri etkisine alan devrimci dalganın bizim gibi devrimci iç savaş düzeyine ulaşmış topraklar için ne anlama geldiği açıktır. Bunun önemli işaretlerini, Haziran ayaklanmasına verilen destekte ve Kobani için tüm dünyada yapılan eylemlerde gördük. Emperyalizmin bundan sonraki önceliği, bağımlı ülkeleri tutuşturan devrim yangınlarının kendi ülkesine buluşması olacaktır. Devrimin darbeleri altında kum torbasına dönen kendi işbirlikçilerinden daha kolay vazgeçme eğiliminde olacaklardır.

MÜCADELE BİRLİĞİ

“Halklar Sokakta Birleşiyor!”

Sargazi'de Ayışığı Ekin Sanat Merkezi “Halklar Sokaklarda Birleşiyor!” şiarıyla Sargazi Kızıldere Derneği salonunda etkinlik düzenledi.

Son süreçte Kobanê'de Kürt halkının emperyalizme ve onun besleyip desteklediği IŞİD çetelerine karşı verdiği mücadele, Ortadoğu ve dünyanın bir çok yerinde işçi ve emekçilerin sokaklarda olmasına dikkat çekilen etkinlikte devrimler yüzyılında dünyanın her yerindeki işçi ve emekçilerin “yeni bir dünya mümkün” diyerek sokaklarda olduğu belirtilerek devrimin güncelliği dile getirildi.

Sargazi Ayışığı Ekin Sanat Merkezi emekçileri Sargazi işçi ve emekçileriyle Kızıldere Derneği etkinlik salonunda 30 Kasım akşamı “Halklar Sokaklarda Birleşiyor!” şiarıyla düzenlenen etkinlikte bulundu. Sargazi'nin genç işçi ve öğrenci gençliğinin organize ettiği etkinlik halkların yeni bir dünya özlemini seslendiren şiirlerle başladı. Türkiye Kürdistan ve Kobanê'de ölümsüzleşenler başta olmak üzere tüm devrim savaşçıları adına yapılan saygı duruşunun ardından Devrim Tiyatro Atölyesi Şengal'de kadınlara yönelik saldırılar sürecinden etkilenerek hazırlanmış oldukları “Özgürlük Çığlığı” adlı oyunu Sargazi'nin işçi ve emekçileriyle paylaştı. Sargazi'nin genç kadın ve erkekleri kavga, devrim mücadelesi ve zafer şiirleriyle etkinlikte yer aldılar.

Etkinlikte Sargazi Ayışığı Ekin Sanat Merkezi emekçilerinden Ali Hizmetçi yaptığı konuşmada, son süreçte işçi ve emekçilerin işten atılmalara, sömürülmeye karşı sokaklarda, iş yerleri

Ah Şu Tersaneler Gazi Mahallesi'nde

Tiyatro Simurg “Ah Şu Tersaneler” adlı oyununu Gazi Ekin Sanat Halk Kütüphanesi'nde işçi ve emekçilerle paylaştı. Devrim Tiyatrosu Çocuk Atölyesi de ilk oyunundan bir bölümle katıldı.

6 Aralık Pazar akşamı Tiyatro Simurg oyuncularını sömürü çarkının dişlileri arasında kalan işçi ve emekçilerin yaşamlarından kesitler sunan “Ah Şu Tersaneler” adlı oyununu Gazi Mahallesi'nin işçi ve emekçileriyle paylaştı. Geçtiğimiz yıllarda kamuoyunun gündemine oturan tersanelerde yaşanan iş cinayetleri başta olmak üzere pek çok iş kolundaki iş cinayetlerine dikkat çekti.

Pek çok işçinin ve emekçinin hayatına dokunan oyun ilgiyle izlendi. Gazi Ekin Sanat Halk Kütüphanesi'nde sürdürülmekte olan çeşitli atölye çalışmalarından biri olan Çocuklarla Yaratıcı Drama Atölyesi'nin çalışmaları da ilk meyvesini vermeye başlıyor. Gazi Mahallesi'nin tiyatro aşığı minikleri atölye çalışmaları sırasında hazırladıkları şiir-oyun mizanseninde küçük bir

önünde eylemlerde olduğunu, dünyanın bir çok ülkesinde işçilerin ve emekçilerin hakları, gelecekları için sokaklarda kitlesel eylemler gerçekleştirmekte olduklarını belirtti. Emperyalist kapitalist sisteme karşı dünya emekçi halklarının mücadelesinin yükseldiğine dikkat çeken Hizmetçi, Kobanê'de Kürt halkının emperyalizme ve onun işbirlikçisi Türk devletinin beslediği IŞİD çetelerine karşı kahramanca verdikleri mücadelenin önemine ve dünya halkları için kurtuluşu, umudu simgelediğini ifade etti.

Kadınların ön saflarda savaştığı Kobanê'de kadınların özgürlüğün simgesi olduğunu belirten Hizmetçi, Türkiye'de ise devlet eliyle dinci gericiğin yaygınlaştırılarak kadınların ve dolayısıyla işçi ve emekçilerin karanlığa gömülmeye çalışıldığını buna karşılık Emekçi Kadınlar'ın (EKA) her zaman mücadelenin ön saflarında yer alarak devrim mücadelesinde kadınları, işçi ve emekçileri devrimi gerçekleştirmeye çağırıldığını belirtti. Türkiye'de sınıfsız sömürsüz bir dünyaya ulaşmak için işçi ve emekçilerin kurtuluşunu ellerine alabilmesini sağlayacak politikalarla mücadele veren Leninist Parti'nin Denizlileşen bir gençlik yaratmaya çalıştığını söyleyen Hizmetçi, sınıfsız

sömürsüz bir dünya için Leninist Parti saflarında mücadele çağrısı yaptı.

Etkinlik devrimcilerin, işçi ve emekçilerin her zaman yanında yer alan Nurettin Güleç'in coşkulu Türkçe ve Kürtçe söylediği ezgi ve marşlarla devam etti.

Genç bir kadın emekçi Bakırköy Zindanı'nda bulunan Leninist kadın tutsak Elif Vural Yaş'ın etkinliğe gönderdiği şiiri Sargazi işçi ve emekçileriyle paylaşınca salonda “Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük”, “Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur” sloganları atıldı.

Emeğe Ezgi müzik grubu ise sahneye yeni besteledikleri Kobanê adlı parçayla çıktı, parçanın söylenmesinin ardından “Yaşasın Halkların Mücadele Birliği”, “Kobanê Devrimle Özgürleşecek” sloganları atıldı. Kobanê'de savaşın ön saflarında mücadele eden kadınlar başta olmak üzere Kürt halkını selamlayan Emeğe Ezgi, “Kobanê'de gördüklerimiz bizlere Leninist Parti'nin tarihindeki yer alan 'Yaşasın Kürt ve Türk Halklarının Birlikte Mücadelesi' diyen Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan, Hüseyin İnan'ı bir kez daha hatırlattı dedi; yine Ortadoğu'da Filistin cephesinde ölümsüzleşen enternasyonalist savaşçılar Teğmen Ali ve yoldaşlarını saygıyla anıyor ve bir kez daha devrimin sözünü veriyoruz” diyerek Kobanê için yazdıkları Kürtçe parçayı ilk kez söylediler. Halkı Kobanê'deki savaşa davet eden parçanın ardından Emeğe Ezgi, farklı dillerdeki kavga, devrim ve zafer şarkılarını Sargazi işçi ve emekçileriyle birlikte söyledi.

Etkinlik, sloganlar, zılgıtlar eşliğinde hareketli parçalarla halaylar çekilerek sona erdi.

Taksim'de Kobanê Fotoğraf Koridoru Sergisi

Gezi Sanatı ve Red Fotoğraf Atölyesi, Kobanê'ye destek için gidenlerin çektiği fotoğraflardan oluşan fotoğraflarla Taksim Tünel Meydanı'ndan Galatasaray Meydanı'na “Kobanê Fotoğraf Koridoru Sergisi” gerçekleştirdi. Divriği Kültür Derneğinde ise yine Kobanê'de çekilen fotoğraflardan bir sergi açılışı yapıldı. Ardından “Tanık Olmak” adlı bir söyleşi gerçekleştirildi.

Emperyalizmin beslediği, Türk devletinin desteklediği IŞİD çetelerine karşı 76 gündür savaşan Kobanê'de yaşananlara tanıklık etmiş olan fotoğraflardan oluşan bir sergiyle Kobanê halkının verdiği yaşam savaşını gözler önüne serilerek dayanışma ve halkların mücadele birliğinin önümüze gerektiği mesajı verildi.

Gezi Sanatı ve Red Fotoğraf Atölyesi, tarafından 29 Kasım günü Taksim Tünel Meydanı'na “Kobanê Fotoğraf Koridoru” adlı yürüyen sergi gerçekleştirildi. Kobanê ve Suruç'ta çekilen fotoğraflarla Kobanê halkının 76 gündür verdiği mücadeleyle dikkat çekildi. Ellerinde fotoğraflarla Galatasaray Meydanı'na gildi. Burada Gezi Sanatı adına Songül Yücel kısa bir açıklama yaptı.

“Kobanê özgürlüğüne tutkun bir halkın, ölüme zılgıtlarla göğüslerine tank olduğu yerdire. Sadece Türkiye ve Kürdistan'da değil dünyanın her yerinde özgürlüğün simgesi oldu Kobanê. IŞİD barbarlarına karşı günlerdir büyük bir dirençle savaşıyor Kobanê... Üzerine ne söylene, ne ya-

zılsa azdır. Özgürlük yolunda Suphi Nejatlar, Kaderler daha niceleri ölümsüzleştiler. Ama her ölüm karşısında acımızı kuşanıp çıktık sokağa... Ve bugün Kobanê düştü düşecek diyenler için çoktan bir kabusu döndüştü Kobanê... Tarih şimdiden bu destanı çoktan unutulmazlar arasına kaydetti. Bizler de Kobanê'de yaşananlara tanıklık edenler, fotoğraf kareleriyle bir kez daha hatırlamak, bu onurlu direnişi selamlamak için Kobanê'ye İstiklal Caddesi'nden uzanan bir Fotoğraf Koridoru oluşturduk. Kobanê'den Suruç'a ve Kobanê için diğer illerde yapılan eylemlerden çağrımız üzerinden bize ulaşan fotoğraflardan oluşan bu sergiyle Kobanê'nin sesi olduk. Divriği Kültür Derneği'nde de fotoğraflardan oluşan bir sergiyle Kobanê'ye uzanmak istedik” dedi. Ardından Divriği Kültür Merkezi'ndeki fotoğraf sergisine davet etti.

Divriği Kültür Merkezi'nde açılan sergiyle birlikte “Kobanê'ye Tanıklık” adlı söyleşi gerçekleştirildi. Söyleşiye Divriği Kültür Derneği Başkanı Cafer Çelik, Türkiye Yazarlar Sendikası Başkanı, SES Şişli Şube Başkanı Fadime Kaya, Özgür Sanat Girişimi adına Emeğe Ezgi Müzik Grubundan Ebru Şahin, Gezi Sanatı adına Devrim Tiyatro Atölyesi'nden Pınar Turan katılarak Kobanê'ye gidişlerde oradaki izlenimlerini aktardılar. Söyleşiye katılanların aktarımlarının ardından diğer katılımcılar da Kobanê'den izlenimleri ve oraya ilişkin düşüncelerini aktardılar. Söyleşinin sonunda Kobanê'de emperyalizmin beslediği IŞİD çetelerine karşı verilen savaşın aslında tüm insanlık adına verilen bir savaş olduğunu ve dünya halklarının Rojava Devrimi ve Kobanê'de verilen mücadelenin devrimi gerçekleştirme umudunu yükselttiği ve Kobanê halkının mücadelesine daha güçlü destek verilmesi gerektiği, fotoğraflarla anlatılan bu mücadelenin diğer sanat dallarıyla da güçlendirilmesi gerektiği ortak düşüncesi dile getirildi.

kesit sunup “Oyunumuz bu kadar değil. Oyunun tümünü ve daha iyi oynadığımız halini görmeniz bir kaç hafta daha istiyoruz sizlerden, atölye çalışmalarımızı henüz sonlandırmadık ve öğrenecek çok şeyimiz var.” dediler.

Gazi Mahallesi'nde etkinlik olur da işçiler emekçiler olmadan olur mu? Dora Otel işçileri de etkinliğe daveti kabul etmiş ve gelmişlerdi. Dora Otel'deki çalışma şartları, işten atılmaları ve turizm sektöründeki sorunlar üzerine konuşan

Dora Otel işçisi Muhammed Uysal “Biz ilk işten atılan işçiler değiliz, ne turizm sektöründe ne de başka sektörlerde. İşten atılmaları ve sömürü devam edecek. Buna karşı biz işçilerin ise izleyeceği yol mücadele etmektir. İşçilerin emekçilerin mücadele birliğini örerken bu sömürüden ve işsizlikten kurtulabiliriz” dedi.

Devrimcilerin, işçi ve emekçilerin her zaman yanında olan şair Ruhan Mavruk ise şiirleriyle etkinlikte yer aldı.